DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 marca 1947 r.

Nr 8

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

80.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych

z dnia 20 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, a co do §§ 10 — 22 nadto w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Na podstawie art. 8 ust. 1 i 2, art. 10 ust. 2, art. 21 ust. 3, art. 32 ust. 3, art. 40 ust. 2, art. 49 i 50 zdanie drugie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) oraz art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128),
b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia,

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia rozumieć należy dekret z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

Do art. 5 ust. 2.

§ 2. 1. Osoby wymienione w art. 5 ust. 2 nie przestają być podatnikami również w przypadku wydzierżawienia gospodarstwa rolnego.

2. Jeżeli właściciel gospodarstwa rolnego jest nieobecny lub nieznany z miejsca pobytu, obowiązek podatkowy ciąży na faktycznym posiadaczu gospodarstwa rolnego, który korzysta z gospodarstwa jak właściciel.

Do art. 6.

§ 3. Objęcie w posiadanie zachodzi nie tylko w przypadku, gdy nabywca uzyskał własność, lecz także w przypadku gdy wprowadzenie w faktyczne posiadanie gruntu nastąpiło przed uzyskaniem własności.

Do art. 7 ust. 2.

§ 4. Jeżeli gospodarstwo rolne posiada niepełną ilość hektarów, przychód szacunkowy dla końcówki gruntów, obejmującej ułamek hektara, oblicza się stosunkowo do ilości arów. Części ara, wynoszące więcej niż 0.5 zaokrągla się wzwyż do pełnego ara; mniejsze części ara opuszcza się. Ogólną powierzchnię gospodarstwa rolnego, wynoszącego mniej niż ar, zaokrągla się przy wymiarze podatku do całego ara.

Do art. 7 ust. 7.

§ 5. Za jeziora uważa się wody zamknięte w rozumieniu art. 2 pkt 3) ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357).

Do art. 7 ust. 8.

§ 6. 1. Przy określaniu za pomocą norm, kiedy działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym, komisja podatku gruntowego powinna kierować się zasadą, iż w każdym razie działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym, jeżeli różnica między przychodem faktycznym z tych działów a przychodem szacunkowym, obliczonym na podstawie norm przychodowości gruntów z tej części gruntów, które zajęte są pod uprawę danego działu specjalnego, nie przekracza 30% tegoż przychodu.

2. W przypadkach, gdy prowadzenie działu specjalnego nie wiąże się bezpośrednio z obszarem gruntów, zajętych pod ten dział (np. pszczelarstwo, hodowla inwentarza itp.), komisja podatku gruntowego określa ilościowo normy, o których mowa w ust. 1 (ilość uli, sztuk bydła), z uwzględnieniem rozmiaru gospodarstwa.

Do art. 7 ust. 10 i 12.

§ 7. 1. Do podstawy opodatkowania dolicza się różnicę pomiędzy przychodem faktycznie uzyskanym z działów specjalnych a przychodem szacunkowym, obliczonym z tych działów.

2. Podstawa opodatkowania dla gospodarstw rolnych, prowadzących dział specjalny, składa się zatem z przychodu szacunkowego, ustalonego w myśl zasad ogólnych, oraz różnicy, o której mowa w ust. 1.

Do art. 7 ust. 13.

§ 8. Za długi zaciągnięte na potrzeby gospodarstwa rolnego uważa się wyłącznie pożyczki, zużyte na potrzeby tego gospodarstwa.

Do art. 8 ust. 1 i 2.

§ 9. Powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego dzieli powiat (miasto wydzielone z powiatu) najwyżej na trzy strefy ekonomiczne, gospodarstwa zaś rolne na trzy grupy:
1) ziemniaczano-żytnią,
2) zbożowo-hodowlaną,
3) ogrodniczo-hodowlaną.

§ 10. Najmniejszym okręgiem strefy ekonomicznej jest w zasadzie obszar gminy zbiorowej, a najmniejszym okręgiem grupy gospodarstw — obszar gromady.

§ 11. 1. Przy podziale powiatu (miasta wydzielonego z powiatu) na strefy ekonomiczne bierze się pod uwagę odległość od rynku zbytu, gęstość zaludnienia, środki komunikacyjne, ogólny stan gospodarczy itp. warunki ekonomiczne.

2. Przy zaliczaniu gospodarstw rolnych do jednej z trzech grup, wymienionych w § 9, komisja bierze pod uwagę rodzaj gruntów, kierując się zasadami podanymi w § 12.

§ 12. 1. Do grupy gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych zalicza się gospodarstwa, posiadające grunty: najlepsze i bardzo dobre, zasobne w składniki odżywcze, łatwe do uprawy, ciepłe, o czynnym podglebiu, umożliwiające nawet bardzo głęboką orkę, przepuszczalne, lecz dostatecznie wilgotne, przewiewne, nie zaskorupiające się, zawierające zazwyczaj znaczne ilości próchnicy słodkiej, nie wymagające melioracji, dające nawet w warunkach średniej kultury wysokie plony najszlachetniejszych roślin, wymagających głębokiego zakorzenienia się, lub nadające się pod uprawę wszelkich warzyw, jak np. grunty:

1) mady chude, średnio ciężkie, nie zamakające lub zamakające na krótki okres czasu podczas wylewów rzeki, w której dolinie leżą,
2) czarnoziemy stepowe lessowe, na znacznej warstwie lessowej, leżące na lessie, piasku lub żwirze,
3) lessy całkowite lub głębokie,
4) czarne ziemie (pochodzenia bagiennego), na przepuszczalnym podłożu,
5) najlepsze i dobre ziemie kujawskie o przepuszczalnym marglowym podłożu,
6) dobrze położone bielice mocnych szczerków i glin — zmeliorowane,
7) dobre rędziny (borowiny) — dostatecznie głębokie.

2. Do grupy gospodarstw zbożowo-hodowlanych zalicza się gospodarstwa posiadające grunty: dobre i średnie w swym stanie naturalnym, bez ulepszeń jednak fizycznych wadliwe i nieraz zawodne lub ze względu na położenie nadające się pod mniejszy wybór roślin uprawnych, niż grunty gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych, jak np.:

1) lessy nażwirkowe, napiaskowe, nawapienne, naglinowe mocne i naiłowe, dostatecznie grube,
2) lepsze bielice, gliny i szczerki mocne, dostatecznie grube, na przepuszczalnych podłożach,
3) piaski nalessowe i nabielicowe — dostatecznie głębokie, mniej wytrzymałe na suszę, niż grunty gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych,
4) grunty nadrzeczne, nisko położone, przepuszczalne, często podmakające, w razie odpływu wód rzecznych zbyt wysychające,
5) grunty wapienne i marglowe dostatecznie głębokie, przepuszczalne i przewiewne, bardzo wrażliwe na suszę i nadmiar wilgotności atmosferycznej, leżące wysoko na podłożu wapiennym,
6) grunty torfowe bardzo dobre, zmeliorowane, zawierające dużo części mineralnych i niedużo części roślinnych w stanie daleko posuniętego rozkładu (włókien roślinnych nie widać),
7) grunty podgórskie, płaskie albo z łagodną wystawą południową lub południowo-zachodnią, nie wyżej położoną jak 400 m nad poziomem morza, choćby połączone z trudnością sprzętu przy znaczniejszych opadach,
8) lekkie szczerki, leżące na lżejszym mniej zwięzłym podłożu, lecz z dużą ilością części pyłowych w warstwie glebowej, o dobrze uformowanej warstwie próchnicznej odpowiedniej grubości,
9) gliny ciężkie, bielice, iły właściwe, szczerki mocne na nieprzepuszczalnych podłożach — niezmeliorowane.
10) grunty sapowate oraz gorsze odmiany czarnoziemów lessowych i iłowych czarnoziemów podkarpackich.

3. Do grupy gospodarstw ziemniaczano-żytnich zalicza się gospodarstwa, posiadające inne grunty słabe oraz najsłabsze.

§ 13. Przy podziale powiatu na strefy ekonomiczne i na grupy gospodarstw powiatowa komisja podatku grutowego kieruje się w zasadzie własną znajomością stosunków miejscowych, w razie potrzeby jednak powinna wysłuchać opinii wójta gminy i gminnego instruktora rolnego.

§ 14. Przy ustalaniu stref ekonomicznych i zaliczaniu gospodarstw do poszczególnych grup miejska komisja podatku gruntowego kieruje się w zasadzie własną znajomością stosunków miejscowych, w razie potrzeby jednak powinna wysłuchać opinii jednego lub większej ilości rolników gminy miejskiej jako biegłych.

§ 15. Komisja podatku gruntowego ustala przeciętną przychodowość z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich dla każdej ze stref ekonomicznych w granicach od 80% do 120% nor-

my podstawowej, ustalonej w myśl zasad art. 7 ust. 3 (norma dla danej strefy ekonomicznej) w taki sposób, by suma iloczynów, otrzymanych z pomnożenia ogólnej ilości hektarów gruntów, podlegających podatkowi w każdej ze stref, przez przeciętną przychodowość tej strefy, ustaloną przez komisję, była równa iloczynowi z pomnożenia ogólnego obszaru gruntów (użytków) w powiecie (w mieście wydzielonym z powiatu) przez normę podstawową (art. 7 ust. 3).

Przykład:

Powiat o obszarze 100.000 ha gruntów podlegających podatkowi (użytków) dla którego norma podstawowa została ustalona w myśl art. 7 ust. 3 w wysokości 12 q z jednego ha gruntów ziemniaczano-żytnich, komisja podzieliła na trzy strefy ekonomiczne:

do I strefy komisja zaliczyła obszar 50.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków)
do II strefy komisja zaliczyła obszar 30.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków)
do III strefykomisja zaliczyła obszar 20.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków)

Przeciętną przychodowość z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich komisja ustaliła:

dla I strefy na 108% czyli na 12,96 q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich
dla II strefy na 100% czyli na 12,— q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich
dla III strefy na 80% czyli na 9,6 q żyta z1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich

Suma zatem iloczynów otrzymanych z pomnożenia ogólnej ilości hektarów gruntów, podlegających podatkowi (użytków) w każdej ze stref, przez przeciętną przychodowość tej strefy, ustaloną przez komisję dla 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich, wyniesie:

I strefa ekonomiczna	— 12,96 q x 50 000 ha	= 648 000 q
II " „	— 12.— q x 30.000 ha	= 360 000 q
III „ ,,	— 9,6 q x 20.000 ha	= 192 000 q
	Razem . .	1.200 000 q

Suma ta jest równa iloczynowi z pomnożenia ogólnego obszaru gruntów (użytków) w powiecie przez normę podstawową (art. 7 ust. 3):

$$12 \text{ q} \times 100.000 = 1.200.000 \text{ q.}$$

§ 16. Stosunek procentowy przeciętnej przychodowości z 1 ha gruntów w grupach gospodarstw zbożowo-hodowlanych oraz ogrodniczo-hodowlanych do takiejże normy w grupie gospodarstw ziemniaczano-żytnich ustala się, jak następuje:

a) dla grupy gospodarstw zbożowo-hodowlanych w granicach do 125%,
b) dla grupy gospodarstw ogrodniczo-howlanych w granicach do 150% przeciętnej przychodowości, ustalonej w myśl § 15 (normy dla danej strefy ekonomicznej) lub normy podstawowej, jeżeli powiat ma tylko jedną strefę ekonomiczną.

§ 17. 1. Komisja podatku gruntowego ustala podział łąk i pastwisk na cztery rodzaje w zależności od ich właściwości: na najlepsze i bardzo dobre, dobre, średnie i pozostałe w myśl zasad wyrażonych w §§ 19 i 20.

2. Przepisy §§ 13 i 14 stosuje się odpowiednio.

§ 18. 1. Komisja podatku gruntowego określa przeciętny przychód z 1 ha gruntów zajętych na łąki i pastwiska w stosunku procentowym do ustalonej w myśl § 15 normy dla danej strefy ekonomicznej lub do normy podstawowej, jeżeli powiat ma tylko jedną strefę ekonomiczną.

2. Stosunek ten nie może przekraczać dla łąk i pastwisk:

1) najlepszych i bardzo dobrych . . 150%
2) dobrych 120%
3) średnich 90%
4) pozostałych 50%

§ 19. 1. Za łąki najlepsze i bardzo dobre uważa się łąki dwu- i wielokośne, o glebie zasobnej w składniki odżywcze, przepuszczalnej i przewiewnej, o położeniu dostępnym w każdej porze roku, powierzchni równej, umożliwiającej wszelkie prace maszynowe, posiadające przy warunkach sprzyjających odpływ wód odpowiedni, ogólny zbiór siana co najmniej 40 q z 1 ha, składającego się ze szlachetniejszych traw słodkich (rajgrasów, kostrzew, wyczyńca łąkowego, owsików) oraz z roślin motylkowych (koniczyny, komonicy, lucerny chmielowej itp.) prawie zupełnie bez chwastów łąkowych (grubej i kwaśnej flory, skrzypów, trzciny, sitowia, turzycy, mchów itp) np.:

1) łąki nadrzeczne i polne, użyźniane przez naturalne zalewy żyzną wodą z rzek i pól, choćby zalewy następowały niekiedy w porze niewłaściwej, przeszkadzając w sprzęcie siana, a odpływ był niezupełnie dostateczny i woda miejscami stała za długo,
2) łąki mineralne, zmeliorowane lub nawadniane, w tym ostatnim przypadku o ile doprowadzenie do każdej parceli dostatecznej ilości żyznej i ciepłej wody jest możliwe w miarę potrzeby,
3) łąki torfowe, zmeliorowane, z materią organiczną w stanie daleko posuniętego rozkładu, posiadające urządzenia do dowolnego doprowadzenia świeżej wody i regulowania jej poziomu,
4) łąki mineralne, zmeliorowane, z urządzeniami, pozwalającymi na dowolne regulowanie nawodnienia poszczególnych parcel lub też na nawodnienie wodami mniej żyznymi.

2. Do łąk najlepszych i bardzo dobrych mogą być także zaliczone łąki podgórskie i niżej położone lepsze łąki górskie oraz łąki sztuczne lub naturalne, zmeliorowane i przynoszące odpowiedni zbiór siana.

3. Za łąki dobre uważa się łąki dwukośne, leżące na glebie o właściwościach fizycznych i chemicznych gorszych niż gleba pod łąkami najlepszymi i bardzo dobrymi, jednak o powierzchni równej, ogólnym zbiorze siana średnio ponad 25 q z 1 ha, w którym obok traw szlachetnych występuje znaczna ilość traw nieszlachetnych oraz chwastów, jak:

1) łąki polne, nieużyźniane zalewami, o łatwym dostępie w latach suchszych, posiadające poziom wód za niski, a wydajność siana zmniejszoną, w latach mokrych zaś poziom wód wysoki a wydajność siana zwiększoną lecz gorszej jakości,
2) łąki nadrzeczne i nadjeziorne, nie zalewane lub z niedostatecznym odpływem, posiadające w latach mokrych poziom wód za wysoki, ilość siana większą lecz gorszej jakości, w latach suchych zaś ilość siana mniejszą lecz lepszej jakości, a dostęp utrudniony w razie długotrwałych deszczów,
3) łąki torfowe zmeliorowane z materią organiczną bardzo lub w znacznej części rozłożoną i wskutek tego dość przepuszczalne, posiadające urządzenia do spiętrzania wody gruntowej oraz łąki z urządzeniami, jak łąki najlepsze i bardzo dobre, jednak z mniej rozłożoną materią organiczną.

4. Za łąki średnie uważa się:

1) łąki zbyt suche o glebie przepuszczalnej, mało zasobne, nadające się raczej pod uprawę rolną, o zbyt niskim poziomie wód gruntowych, dostępne, o powierzchni mniej więcej równej, o urodzaju siana nierównym, a mianowicie w latach suchych obniżonym do 10 q z 1 ha, w latach mokrych zaś znacznie podniesionym, o średniej lub nawet dobrej jakości siana,
2) łąki, które ze względu na wydajność i jakość siana mogą być zaliczone do łąk najlepszych, bardzo dobrych i dobrych, lecz na których sprzęt jest znacznie utrudniony z powodu nierówności powierzchni, obecności krzaków lub kamieni, jako też łąki, do których dostęp jest utrudniony lub które podlegają częstym powodziom,
3) łąki torfowe, zmeliorowane, z materią organiczną mało rozłożoną, choćby posiadające urządzenia do spiętrzania wody gruntowej, jednakże z małym zasięgem podsiąkania wody wskutek małej przepuszczalności gruntu oraz łąki torfowe o roślinności gorszej jakości niż łąki najlepsze, bardzo dobre i dobre,
4) łąki górskie wyżej położone lub mniej dostępne.

5. Do łąk średnich zalicza się w zasadzie tylko łąki jednokośne, wyjątkowo także dwukośne, jeżeli zbiory z nich nie przekraczają przeciętnych zbiorów z łąk średnich.

6. Za pozostałe łąki uważa się wszystkie inne łąki słabsze i najsłabsze.

§ 20. 1. Za pastwiska najlepsze i bardzo dobre uważa się pastwiska urządzone na pierwszej jakości gruntów mineralnych, posiadające odpowiednie warunki wilgotności z odpowiednim poziomem wód gruntowych wskutek dostatecznej ilości (około 600 mm rocznie) i odpowiednio rozłożonych opadów atmosferycznych bądź też na skutek celowych zabiegów melioracyjnych, okres wypasu co najmniej 5-cio miesięczny, powierzchnię równą, łatwo dostępną, roślinność szlachetną typowo pastwiskową, wystarczającą do dobrego wyżywienia 3 — 4 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu.

2. Do pastwisk najlepszych i bardzo dobrych mogą być także zaliczone pastwiska dobre o lepszych stosunkach wilgotnościowych lub zalewane żyznymi wodami, jeżeli zalewy nie powodują dłuższych przerw w pasaniu.

3. Za pastwiska dobre uważa się pastwiska, które posiadają glebę o właściwościach fizycznych i chemicznych, nieco gorszych niż pastwiska najlepsze i bardzo dobre, łatwo dostępne, o równej powierzchni, o ilości paszy dostatecznej do dobrego wyżywienia średnio 2 — 3 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu, o dobrej jakości paszy, w której jednak obok najszlachetniejszej roślinności pastwiskowej występuje mniej szlachetna i chwasty, jak:

1) pastwiska na gruntach bardziej zwięzłych z niewysoką (około 550 mm rocznie) ilością opadów lub na gruntach lżejszych o znaczniejszej ilości opadów (około 600 mm rocznie), o poziomie wód gruntowych w dużym stopniu zależnym od warunków atmosferycznych, o wzroście roślinności bujniejszej w latach wilgotniejszych, o jakości lepszej, a o słabszym wzroście w latach suchszych i dłuższych przerwach w pasaniu,
2) pastwiska na gruntach dość żyznych o za wysokim normalnie poziomie wód gruntowych, powodującym w latach wilgotniejszych zarówno możność uszkadzania darni przez pasące się zwierzęta, jak i gorszą jakość paszy skutkiem dość znacznej przymieszki chwastów, o jakości paszy lepszej, ale o ilości mniejszej w latach suchych, z możliwością przerw w okresie pasania,
3) pastwiska urządzone na gruntach torfowych bardzo dobrych, zmeliorowanych, zawierających dość dużo części mineralnych, części roślinnych w stanie dość da-

leko posuniętego rozkładu (włókien roślinnych nie widać lub można rozróżnić tylko poszczególne włókna roślinne),
4) pastwiska górskie z okresem wypasania nie krótszym niż 3½ miesiąca, łatwo dostępne i prawie niekamieniste.

4. Za pastwiska średnie uważa się pastwiska wymagające do normalnego użytkowania melioracji, dostarczające paszy do dobrego wyżywienia 1 — 2 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu, o powierzchni mniej więcej równej, choćby wykazującej obecność krzaków, kamieni i kęp, jak:

1) pastwiska na gruntach średniej jakości, o małej przeciętnej ilości opadów (mniej niż 550 mm rocznie) i zbyt niskim poziomie wody gruntowej, o paszy średniej lub nawet dobrej jakości, lecz w ilości niewielkiej, ze względu na duże przerwy w okresie pasania nadające się raczej pod uprawę rolną,
2) pastwiska na gruntach torfowych dobrych, zmeliorowanych, zawierających mało części mineralnych, o słabo rozłożonych częściach roślinnych.

5. Za pastwiska pozostałe (słabe i najsłabsze uważa się wszystkie inne pastwiska.

§ 21. Przy ustalaniu podstawy opodatkowania gospodarstwa rolnego bierze się pod uwagę ogólny obszar gruntów rolnych (użytków podlegających podatkowi gruntowemu), ogólny obszar łąk i pastwisk, normę dla danej strefy ekonomicznej lub normę podstawową, przeciętną cenę 1 q żyta (art. 7 ust. 3), stosunki procentowe, o których mowa w § 15, 16 i 18, oraz dolicza się ewentualną różnicę z działów specjalnych (§ 7) jako też przychód z gruntów, znajdujących się pod lasami (art. 7 ust. 6) lub jeziorami (art. 7 ust. 7).

Do art. 8 ust. 4.

§ 22. 1. Dla każdego miasta wydzielonego z powiatu tworzy się odrębną komisję podatku gruntowego, w skład której wchodzi zamiast powiatowego inspektora samorządowego (art. 8 ust. 4 pkt 3) — wojewódzki inspektor samorządowy.

2. Jeżeli powiat lub miasto wydzielone z powiatu podzielone jest na kilka okręgów urzędów skarbowych, dyrektor właściwej izby skarbowej wyznacza urząd skarbowy, którego przedstawiciel wchodzi w skład powiatowej (miejskiej) komisji podatku gruntowego.

3. Do ważności uchwał komisji podatku gruntowego potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej członków. Komisja decyduje większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Do art. 9.

§ 23. 1. Gruntów, zwolnionych od podatku, nie wlicza się do ogólnego obszaru gruntów gospodarstwa rolnego przy ustalaniu jego powierzchni (art. 7 ust. 2).

2. Zwolnienia od podatku gruntowego będą stosowane przez władze wymiarowe:

1) co do gruntów, wymienionych w pkt 1) i 2) art. 9 — na podstawie posiadanych danych,
2) co do gruntów, wymienionych w pkt. 4), 7), 8), 9), 10) i 11) art. 9 — na podstawie zaświadczeń lub zawiadomień właściwych władz,
3) co do gruntów, wymienionych w pkt 3), 5) i 6) art. 9 — na podstawie deklaracyj, przedstawionych przez osoby zainteresowane, a popartych dowodami, umożliwiającymi stwierdzenie okoliczności, uzasadniających zwolnienie od podatku.

Do art. 9 pkt 1).

§ 24. 1. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku mokradła, które są zalesione lub nadają się do użytkowania jako łąki lub pastwiska.

2. Za „wody otwarte" uważa się wody nie zamknięte w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357).

Do art. 9 pkt 2).

§ 25. Od podatku wolne są wszystkie grunty podlegające podatkowi od nieruchomości na mocy art. 15 jak również zwolnione od tego podatku na mocy art. 16.

Do art. 9 pkt 3).

§ 26. 1. Za dochody, przeznaczone na cele kultu religijnego, uważa się dochody, które zostały przeznaczone na nabycie lub utrzymanie przedmiotów majątkowych, używanych wyłącznie przy spełnianiu czynności, należących do obrzędów kultu religijnego.

2. Nie korzystają ze zwolnienia od podatków grunty, z których dochody są przeznaczone w części na cele kultu religijnego, w części zaś na inne cele (utrzymanie osób duchownych, zakonnych, służby itp.).

Do art. 9 pkt 5).

§ 27. 1. Gruntami pod torami kolejowymi są:
1) torowiska (grunty pod właściwymi torami i urządzeniami technicznymi wraz z przylegającymi ścieżkami, ograniczone krawędzią korony torowiska),
2) grunty pod budynkami w obrębie stacji,

placami do ładowania i drogami dojazdowymi,

3) pasy przy torowiskach kolejowych o szerokości w rzucie poziomym 3 m.

2. Podział powierzchni terytorium kolejowego na część wolną i część podlegającą podatkowi gruntowemu władze wymiarowe będą przeprowadzać na podstawie dowodów, dostarczonych przez dyrekcję kolejowe, a w ich braku na podstawie dowodów, posiadanych przez władze podległe Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju.

3. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku grunty pod torami kolei prowizorycznych i sezonowych.

Do art. 9 pkt 6).

§ 28. 1. Za grunty użytkowane przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe uważa się grunty przeznaczone do celów badawczo-naukowych i będące w użytkowaniu rolniczym:

1) Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego,
2) wyższych i średnich zakładów naukowych,
3) powiatowych i gminnych szkół rolniczych,
4) innych instytucyj naukowych jak np. Polska Akademia Umiejętności, Polskie Towarzystwo Zootechniczne itp.

2. Za grunty należące do zakładów doświadczalnych uważa się grunty należące do gospodarstw rolnych tych zakładów doświadczalnych, których celem jest prowadzenie przy pomocy metod naukowych badań w zakresie uprawy roślin albo hodowli zwierząt dla uzyskania wskazań mających służyć praktycznemu rolnictwu.

Do art. 9 pkt 7).

§ 29. 1. Za użytkowane w celach wojskowych bądź służby bezpieczeństwa publicznego uważa się grunty, pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego, których głównym przeznaczeniem jest bezpośrednie i trwałe służenie celom wojskowym bądź celom służby bezpieczeństwa publicznego (np. poligony, place ćwiczeń, lotniska itp.), nawet gdyby w części zostały wydzierżawione, jeżeli przez to nie tracą cech zasadniczych.

2. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku grunty, pozostające wprawdzie w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego, lecz przeznaczone na gospodarstwa rolne.

Do art. 9 pkt 8), 9) i 11).

§ 30. W przypadku, gdy sztuczne zalesienie gruntów, wymienionych w art. 9 pkt 8), 9) i 11), następuje nie w jednym roku, lecz stopniowo w ciągu kilku lat, zwolnienie od podatku służy w zależności od tego, kiedy wystąpiono o zwolnienie, a mianowicie:

1) dla każdej części gruntów odrębnie — od następnego roku po dokonaniu sztucznego zalesienia danej części lub
2) dla całej powierzchni gruntów, sztucznie zalesionych, licząc czasokres zwolnienia od roku następnego po ukończeniu zalesienia całej powierzchni.

Do art. 9 pkt 10).

§ 31. 1. Zwolnienie od podatku przyznaje się w wysokości, odpowiadającej stopniowi zmniejszonej wartości użytkowej lasów ochronnych, określonemu przez właściwe władze, np. 25% zmniejszeniu wartości użytkowej lasów ochronnych odpowiada 25% zmniejszenia podatku.

2. Grunty zajęte pod plantacje wiklinowe nie korzystają ze zwolnienia od podatku; jeżeli jednak plantacje wiklinowe zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjałowieniem, chronią brzegi wód przed obrywaniem się i w ogóle są utrzymywane dla celów wymienionych w art 9 pkt 10), plantacje takie należy traktować jako lasy ochronne i po stwierdzeniu ich ochronnego charakteru grunty takie mogą być całkowicie lub częściowo zwolnione od podatku gruntowego w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej ochronnych plantacyj wiklinowych na skutek zarządzonych ograniczeń w ich użytkowaniu.

Do art. 10 ust. 2.

§ 32. Stawki podatku przewidziane w art. 10 ust. 1 obowiązują poczynając od roku podatkowego 1946.

Do art. 10 ust. 3 pkt 5).

§ 33. Osoby prawne, których dochody zgodnie ze statutem są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, mogą korzystać z ulgi podmiotowej w podatku gruntowym.

Do art. 10 ust. 4.

§ 34. 1. Za ośrodki kultury rolnej uważa się gospodarstwa rolne, których prowadzenie ma na celu podniesienie produkcji rolnej w kraju drogą zaopatrywania innych gospodarstw w doborowy materiał siewny bądź też hodowlany albo popularyzowanie nowych metod uprawy roślin i hodowli zwierząt, mogących służyć podniesieniu produkcyjności gospodarstw wiejskich.

2. W szczególności do kategorii ośrodków kultury rolnej zalicza się gospodarstwa rolne należące do:

1) Państwowych Zakładów Hodowli Roślin,
2) Zarządu Stadnin Państwowych,
3) innych instytucyj publiczno-prawnych a przeznaczone do akcji nad podniesieniem kultury rolnej,
4) dzierżawione przez Polski Związek Hodowców i Wytwórców Nasion.

Do art. 11 ust. 3 i 4.

§ 35. 1. Przy stosowaniu zniżki z art. 11 ust. 3 i 4 nie bierze się pod uwagę dzieci oddanych na naukę rzemiosła na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr 40, poz. 350), jeżeli podatnik nie łoży na ich utrzymanie lub naukę.

2. Przy ustalaniu zniżki z art. 11 bierze się pod uwagę tylko te dzieci, na które przysługiwała zniżka podatnikowi w dniu 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.

Do art. 12 ust. 1.

§ 36. 1. Przyznanie ulgi w podatku na skutek nadzwyczajnych okoliczności istotnie osłabiających zdolność płatniczą podatnika może dotyczyć tylko tego okresu gospodarczego, w którym zaszły te okoliczności, tj. podatek może być obniżony lub całkowicie niepobrany za rok podatkowy, bezpośrednio następujący po roku, w którym zaszły te okoliczności.

2. Za wydarzenia (klęski) żywiołowe uważa się następujące zjawiska żywiołowe: nadmierne opady deszczowe i śnieżne, grad, burze, huragany, posuchy, upały, mrozy, okiść, sadź, pożary, powodzie, masowe pojawienie się szkodliwych owadów oraz innych szkodników natury zwierzęcej lub roślinnej, jak również epidemiczne choroby roślin i zwierząt.

3. Przyznanie ulgi w podatku z powodu klęsk żywiołowych może nastąpić wówczas, gdy spowodowały one istotne straty w ziemiopłodach, inwentarzu żywym i drzewostanie lub pociągnęły za sobą uszkodzenie albo zniszczenie budowli oraz straty w inwentarzu martwym i nie zostały pokryte premią ubezpieczeniową.

§ 37. Rozmiar strat, wyrządzonych klęską, ustala się przez porównanie przychodu szacunkowego z gospodarstwa rolnego, dotkniętego klęską, jaki by został ustalony, gdyby klęska nie powstała, z rzeczywistym przychodem z tego gospodarstwa w roku, w którym klęska miała miejsce.

§ 38. 1. Ustalenie wysokości strat, spowodowanych klęską żywiołową, powinno nastąpić z urzędu lub na wniosek podatnika komisyjnie (§ 41) w terminie dni 30 od dnia wydarzenia żywiołowego.

2. Jeżeli wysokość szkód i strat, wyrządzonych klęską, może być stwierdzona dopiero po upływie pewnego czasu (np. w przypadkach posuchy, mrozów, rdzy zbożowej itp.), rozmiar szkód można ustalić w czasie późniejszym, jednakże w okresie, w którym możliwe jest ich stwierdzenie.

§ 39. Jeżeli z charakteru wydarzenia żywiołowego wynika, że klęska dotknęła mniej więcej w jednakowym stopniu obszar całej gromady lub całej gminy, badanie rozmiaru szkód można ograniczyć do zbadania stanu faktycznego na obszarze 2 — 3 gospodarstw w danej gromadzie (gminie) i wysokość ustalonych tą drogą strat przyjąć za podstawę przy przyznawaniu ulg dla wszystkich podobnych gospodarstw, dotkniętych klęską w tejże gromadzie (gminie).

§ 40. 1. Ustalenia rozmiarów klęski władza wymiarowa powinna dokonać komisyjnie przy udziale biegłych.

2. Jako biegłych należy powołać:

1) sołtysa gromady, na której obszarze znajduje się gospodarstwo nawiedzone klęską,
2) gminnego instruktora rolnego bądź przodownika wiejskiego,
3) przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej.

3. W razie potrzeby władza wymiarowa może powołać nadto biegłych rolników, leśników itp. z listy, ustalonej na podstawie wniosków organizacji samorządu rolniczego.

§ 41. 1. Biegli komisyjnie powinni stwierdzić rodzaj klęski, obszar gruntu dotkniętego klęską, rozmiar strat w stosunku procentowym do przychodu szacunkowego, jaki by został osiągnięty z danego działu gospodarstwa rolnego, gdyby klęska nie powstała, jak również rozmiar uszkodzeń lub zniszczeń w budynkach i inwentarzu zarówno martwym jak i żywym. Ponadto biegli komisyjnie powinni stwierdzić, czy uszkodzeniu lub zniszczeniu uległa jedyna, pierwsza lub druga uprawa oraz czy skutki klęski mogą być zażegnane w bieżącym okresie gospodarczym przez nową uprawę lub na skutek sprzyjających zmian atmosferycznych i w jakim stopniu.

2. Na zasadzie powyższych ustaleń, ujętych w formę protokółu, biegli komisyjnie wyrażają opinię co do konieczności udzielenia ulg podatkowych i co do rodzaju ulg, jakie należałoby przyznać poszczególnym gospodarstwom. Opinię tę zamieszcza się w protokóle jako wniosek biegłych.

3. Władza wymiarowa nie jest skrępowana opinią biegłych, powinna jednak uzasadnić, dlaczego od niej odstępuje. W tym celu władza wymiarowa może powoływać świadków oraz zasięgać opinii innych biegłych.

§ 42. 1. Powołani przez władzę wymiarową biegli powinni komisyjnie stwierdzić:

a) ilość hektarów obszaru leśnego, dotkniętego klęską,
b) wiek zniszczonego drzewostanu, jaki znajdował się na obszarze dotkniętym klęską,
c) ilość zniszczonego drzewostanu na skutek klęski żywiołowej; ilość tę wyraża się stosunkiem procentowym ilości zniszczonego drzewostanu do ilości drzewostanu, jaki był dotychczas na obszarze dotkniętym klęską.

2. Iloczyn, otrzymany z przemnożenia ilości ha obszaru leśnego, dotkniętego klęską (lit. a), przez wiek zniszczonego drzewostanu oraz tegoż ilość wyrażoną w stosunku procentowym (lit. c), wyraża ilość kwintali żyta, o których równowartość należy obniżyć podatek dla gospodarstwa leśnego z powodu klęski żywiołowej. Jeżeli jednak ilość kwintali żyta, obliczona w sposób powyższy na skutek klęski żywiołowej, przewyższa roczny podatek wyrażony w kwintalach żyta dla danego gospodarstwa leśnego i nie można w całości potrącić jej z podatku za rok podatkowy, następujący bezpośrednio po roku, w którym klęska zaszła, wysokość nadwyżki należy potrącać w następnych latach podatkowych, aż do wyczerpania, nie dłużej jednak, niż przez lat dziesięć.

Przykłady:

Gospodarstwo rolne, składające się z obszaru 100 ha lasu w wieku od 1 roku do 80 lat; na skutek klęski żywiołowej uległo zniszczeniu 3 ha lasu 20-letniego w 30%.

Ilość kwintali, o jaką należy obniżyć podatek, wynosi:

$$3 \times 20 \times \frac{30}{100} = 18 \text{ q}$$

W roku podatkowym bezpośrednio następującym po roku, w którym klęska nastąpiła, należy z kwot ilości podatku, wyrażonego w kwintalach, potrącić równowartość 18 q żyta.

W tym samym gospodarstwie rolnym na skutek klęski żywiołowej uległo zniszczeniu 50 ha lasu 30-letniego w 100%.

Ilość kwintali, o jaką należy obniżyć podatek, wynosi:

$$50 \times 30 \times \frac{100}{100} = 1500 \text{ q}$$

Gospodarstwo to należy zwolnić zatem od podatku w ciągu 10 lat podatkowych, następujących bezpośrednio po roku, w którym klęska zaszła, gdyż opłaca ono corocznie równowartość 100 q żyta, lecz ulga w podatku nie może przekroczyć 10 lat.

Do art. 12 ust. 2.

§ 43. 1. Przy stosowaniu ulg, przewidzianych w ar. 12 ust. 2, mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 41. Biegli komisyjnie ustalają rozmiar szkód, doznanych z powodu działań wojennych, bądź stan zagospodarowania gospodarstw, powstałych z przebudowy ustroju rolnego i z osadnictwa przy zastosowaniu przepisów §§ 40 i 42.

2. Organa wykonawcze związków samorządowych hierarchicznie wyższego stopnia, powołane do zatwierdzenia wniosków władzy wymiarowej w przedmiocie zastosowania ulg, któreby obniżały ogólną kwotę wymiaru w okręgu danej władzy wymiarowej o więcej niż 20%, mogą posługiwać się bądź danymi, ustalonymi w myśl ust. 1, bądź też zbadać sprawę na miejscu. W tym przypadku mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 41 ust. 3.

Do art. 12 ust. 4.

§ 44. Zmniejszenie podatku w myśl art. 12 ust. 1 i 2 lub zmiana podstawy opodatkowania w myśl art. 12 ust. 3 może nastąpić także po wymiarze podatku zarówno z urzędu jak i na wniosek podatnika. W tym przypadku decyzja wymaga zatwierdzenia władzy wymienionej w art. 2 ust. 2, której służą uprawnienia przewidziane w § 43 ust. 2.

Do art. 15 ust. 1 pkt 1).

§ 45. 1. Podatkowi od nieruchomości podlegają na obszarze gmin miejskich:

1) wszelkiego rodzaju budynki lub inne zabudowania wraz z gruntami pod tymi budynkami lub zabudowaniami oraz z należącymi do nich podwórzami (dziedzińcami), zieleńcami, kwietnikami, ogródkami, placami składowymi, przejściami, dojazdami itp. gruntami, przylegającymi do budynków i zabudowań,
2) grunty niezabudowane o powierzchni do 5.000 m² włącznie, bez względu na rodzaj użytkowania,
3) grunty niezabudowane o powierzchni ponad 5.000 m², jeżeli nie są stale użytkowane jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady, ogrody, jak również jeżeli nie są pokryte lasami lub wodami, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa.

2. Jeżeli w nieruchomości, należącej do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, a nie przedzielonej ulicą, placem publicznym lub cudzą własnością, część gruntu jest zabudowana w rozumieniu ust. 1 pkt 1) niniejszego paragrafu, a pozostała część jest nie zabudowana — część nie zabudowana również podlega podatkowi łącznie z zabudowaną częścią tej nieruchomości, jeżeli odpowiada warunkom wymienionym w ust. 1) pkt 2 i 3).

Do art. 15 ust. 1 pkt 1) i art. 17 ust. 1 pkt 1).

§ 46. Kioski uliczne oraz kioski reklamowe, jeżeli nie są trwale złączone z gruntem, nie podlegają podatkowi.

Do art. 15 ust. 1 pkt 2) i ust. 2.

§ 47. 1. Na obszarze gmin wiejskich podatkowi podlegają:

1) niezwiązane z gospodarstwem rolnym domy mieszkalne (wille, domy letniskowe itp.) i inne budynki (handlowe, przemysłowe itp.) wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami,
2) związane z gospodarstwem rolnym budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami:
   a) stale wynajmowane w całości lub w przeważającej części, a składające się z więcej niż 4 izb; podatek jednak wymierza się tylko od tej części budynku, która jest stale wynajmowana,
   b) wydzierżawione oddzielnie od gospodarstwa rolnego.

2. Za związane z gospodarstwem rolnym uważa się budynki, zamieszkałe przez właścicieli (dzierżawców) gospodarstw rolnych, posiadających nawet mały obszar gruntów użytkowanych w sposób rolniczy (gospodarstwo zaopatrzone jest w inwentarz żywy, zabudowania gospodarskie itp.), chociażby dochód właścicieli (dzierżawców) tych gospodarstw płynął głównie z innych źródeł, jak np. z szewstwa, furmaństwa, wynagrodzenia za pracę, emerytury itp.

3. Przez „podwórza i place" rozumie się grunty pod i między budynkami albo innymi zabudowaniami oraz grunty przylegające do budynków lub zabudowań, np. grunt między budynkiem i ulicą — drogą.

4. Za budynek wynajęty w przeważającej części uważa się budynek wynajęty w więcej niż połowie powierzchni.

5. Szklarnie (oranżerie) uważa się za związane z gospodarstwem rolnym.

Do art. 15 ust. 2.

§ 48. Budynki, związane z gospodarstwem rolnym, wynajmowane sezonowo, nie podlegają podatkowi, chociażby składały się z więcej niż z 4 izb.

§ 49. Jeżeli właściciel lub dzierżawca gospodarstwa rolnego prowadzi w swoim domu zakład handlowy lub przemysłowy (np. sklep, kuźnia), budynek ten traci cechy budynku związanego z gospodarstwem rolnym, jeżeli zajęty jest w przeważającej części na zakład handlowy lub przemysłowy.

Do art. 16 pkt 3).

§ 50. 1. Zwolnione są od podatku nieruchomości stanowiące własność prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, nie przynoszące dochodu przez ich wynajęcie lub wydzierżawienie w całości lub w części, w szczególności zaś budynki, poświęcone służbie bożej (kościoły, domy modlitwy itp.) oraz zajęte na seminaria duchowne, na domy przygotowawcze dla zakonników i zakonnic, na domy mieszkalne zakonników i zakonnic, składających śluby ubóstwa, na pomieszczenia biskupów i duchowieństwa parafialnego oraz na ich lokale urzędowe.

2. Nieruchomości, stanowiące własność prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, przynoszące dochód przez ich wynajęcie lub wydzierżawienie w całości lub w części, nie korzystają ze zwolnienia co do części wynajętej lub wydzierżawionej, chociażby dochody te przeznaczone były nie tylko na utrzymanie osób duchownych, lecz także na cele kultu religijnego.

Do art. 16 pkt 7).

§ 51. 1. Wolne są od podatku grunty nie mogące być zabudowane na podstawie obowiązujących przepisów, a w szczególności na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 sierpnia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 514) oraz dekretem z dnia 2 kwietnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109) i na podstawie prawa górniczego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 85, poz. 654), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 627) oraz rozporządzeń i zarządzeń właściwych władz wydanych na podstawie tych przepisów.

2. Za podstawę do zwolnienia służy zaświadczenie władz budowlanych stwierdzające, że w danym roku podatkowym odnośne grunty w myśl przepisów prawa budowlanego nie mogą być zabudowane.

Do art. 16 pkt 8).

§ 52. Tylko ta część budynku wolna jest od podatku, która z powodu złego stanu nie jest zamieszkana ani też nie jest w inny sposób użytkowana.

Do art. 16 pkt 10).

§ 53. Przepis art. 16 pkt 10) stosuje się w przypadku, gdy budynek składa się najwyżej

z 4 izb. Jeżeli budynek składa się z więcej niż 4 izb, nie korzysta on ze zwolnienia od podatku, chociażby były wydzierżawione lub wynajęte najwyżej 4 izby.

Do art. 17 ust. 1.

§ 54. 1. Przez „części ułamkowe" rozumie się części idealne, a więc nie posiadające określonych granic (np. własność 5/7 budynku).

2. Części budynku, posiadające określoną granicę, wydzielone hipotecznie, a stanowiące przedmiot odrębnej własności, uważa się za oddzielne jednostki podatkowe.

Do art. 18 ust. 2.

§ 55. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio do art. 18 ust. 2 .

Do art. 21 ust. 1.

§ 56. 1. Przez „czynsz należny" rozumie się czynsz, który najemca lub dzierżawca obowiązany jest płacić wynajmującemu albo wydzierżawiającemu.

2. Gdy najemca lub dzierżawca oprócz czynszu wyrażonego w określonej kwocie lub zamiast tego czynszu zobowiązał się z tytułu najmu lub dzierżawy jeszcze do innych świadczeń (w gotówce, w naturze, w pracy lub w innej formie) na rzecz wynajmującego lub wydzierżawiającego, jednorazowych lub powtarzających się, do sumy czynszu dolicza się wartość tych świadczeń wykonanych w ciągu roku poprzedzającego rok podatkowy.

3. Jeżeli w sumie należnego czynszu mieści się wynagrodzenie za specjalne świadczenia wynajmującego na rzecz najemcy (np. za ogrzewanie, za oświetlenie, za obsługę, za używanie mebli), wartość tych świadczeń, wykonywanych w ciągu roku poprzedzającego rok podatkowy, potrąca się od sumy czynszu należnego.

4. Zmiana (zwyżka, zniżka) wysokości czynszu w ciągu roku podatkowego nie powoduje zmiany podstawy opodatkowania na ten rok.

5. W latach podatkowych 1946 i 1947 w myśl art. 41 ust. 2 dla części mieszkalnych budynków zniszczonych lub uszkodzonych, a naprawionych lub odbudowanych zgodnie z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) podstawę opodatkowania stanowi roczny czynsz, obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r.

Do art. 21 ust. 1 i 2.

§ 57. W miejscowościach kuracyjnych i letniskowych za podstawę opodatkowania przyjmuje się:

a) czynsz należny z roku poprzedzającego rok podatkowy za okres czasu, na jaki nieruchomość została wynajęta,
b) w braku tego, czynsz, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w roku poprzedzającym rok podatkowy za okres czasu, na jaki nieruchomość mogła być wynajęta.

Do art. 21 ust. 3.

§ 58. 1. Dla nieruchomości lub ich części nie wynajmowanych lub nie wydzierżawianych, dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania według art. 21 ust. 1 i 2, za podstawę opodatkowania w latach 1946 i 1947 przyjmuje się:

a) dla nieruchomości budynkowych lub ich części wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami — 5% ich bieżącej wartości obiegowej,
b) dla gruntów niezabudowanych — 3% ich bieżącej wartości obiegowej.

2. Przy ustalaniu bieżącej wartości obiegowej budynków fabrycznych nie dolicza się wartości maszyn i urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków.

3. Bieżącą wartość obiegową ustala się na podstawie cen, płaconych w miesiącu sierpniu 1939 r. za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach i pomnożonych przez mnożnik, którego wysokość ustalają:

a) dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatu — właściwe powiatowe rady narodowe,
b) dla miast wydzielonych z powiatu — miejskie rady narodowe tych miast po zasięgnięciu opinii stowarzyszeń właścicieli nieruchomości miejskich oraz organizacyj samorządu gospodarczego (izb przemysłowo-handlowych i izb rzemieślniczych).

W przedsiębiorstwach, prowadzących prawidłowe księgi handlowe jako wartość obiegową z miesiąca sierpnia 1939 r. można przyjąć, za zgodą podatnika, wartość ujawnioną w bilansie otwarcia na dzień 1 stycznia 1939 r.

4. Mnożnik ten (ust. 3) powinien być ustalony w takiej wysokości, aby odpowiadał faktycznej wielokrotności zwyżki czynszu pobieranego w roku poprzedzającym rok podatkowy w danej miejscowości za lokale użytkowe, wynajmowane lub wydzierżawiane w budynkach osób trzecich, w porównaniu z czynszem, pobieranym za te same lokale w miesiącu sierpniu 1939 r., przy czym dla podatników, którzy w budynkach własnych wykonują przedsiębiorstwa świadczenia rzeczy bądź usług w przeważającej części po cenach reglamentowanych, mnożnik ten nie może przekraczać dla nieruchomości budynkowych liczby „10", a dla gruntowych „6".

5. Dla Ziem Odzyskanych przyjmuje się ceny, płacone w miesiącu sierpniu 1939 r. za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach i podobnych miejscowościach położonych na pozostałych obszarach Państwa.

Do art. 24.

§ 59. Lokalami są wszelkiego rodzaju pomieszczenia mieszkalne, handlowe, biurowe i inne wraz z należącymi do nich zabudowaniami gospodarczymi, piwnicami, składami itp., bądź wynajmowane, bądź oddawane do bezpłatnego używania, bądź też zajmowane w budynku własnym.

§ 60. Za pomieszczenia w nieruchomościach użytkowych uważa się wszelkiego rodzaju pomieszczenia otwarte, jak place składowe, lub zamknięte w budynkach głównych i zabudowaniach ubocznych wraz z wszelkiego rodzaju urządzeniami jak np. piecami, kominami itp.

Do art. 25 pkt 1) i 2).

§ 61. Lokale mieszkalne, zajmowane przez pracowników urzędów i przedsiębiorstw, wymienionych w art. 25 pkt 1) i 2), a znajdujące się w lokalach tych urzędów lub przedsiębiorstw, podlegają podatkowi bez względu na to, czy odnajmowane są tym pracownikom za czynszem, czy też są oddane bezpłatnie lub przydzielone jako mieszkanie służbowe.

Do art. 25 pkt 3).

§ 62. 1. Lokale urzędowe władz i instytucyj uznanych prawnie wyznań religijnych, jak również pomieszczenia seminariów duchownych, pomieszczenia w domach przygotowawczych dla zakonników i zakonnic oraz pomieszczenia mieszkalne zakonników i zakonnic, składających śluby ubóstwa, wolne są od podatku.

2. Podlegają podatkowi lokale mieszkalne duchowieństwa, z wyjątkiem części lokali, zajętych na cele urzędowe (np. kancelaria).

Do art. 26 ust. 1.

§ 63. Za osoby, zajmujące lokale lub ich części uważa się nie tylko osoby mieszkające (prowadzące przedsiębiorstwo lub wykonujące zawód w lokalu), ale również te osoby, które lokal wynajęły lub pozostawiły do własnego użytku na jakiekolwiek cele, chociażby lokalu tego w rzeczywistości nie użytkowały.

Do art. 26 ust. 2.

§ 64. Jeżeli lokal zamieszkuje nie tylko lokator główny, lecz także osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisyj lokalowych (mieszkaniowych) lub władz kwaterunkowych, wymiaru podatku dokonywa się dla każdej z tych osób odrębnie w stosunku do wysokości komornego opłacanego przez każdą z nich administracji domu.

Do art. 26 ust. 3.

§ 65. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby, zajmujące z nim lokal lub jego część bez względu na to, czy osoby te mieszkają w lokalu podatnika z tytułu pokrewieństwa lub powinowactwa, czy też na podstawie umowy podnajmu.

Do art. 27.

§ 66. Jeżeli lokal większy został podzielony na lokale mniejsze, będące przedmiotem odrębnej umowy najmu, zarówno do lokalu podzielonego, jak i do nowopowstałych lokali mają zastosowanie przepisy art. 27 ust. 1 i 2.

Do art. 28 ust. 1.

§ 67. 1. Jeżeli lokator oprócz komornego, wyrażonego w określonej kwocie, zobowiązany był z tytułu najmu jeszcze do innych świadczeń (w gotówce, w naturze, w pracy lub w innej formie) jednorazowych lub powtarzających się, do sumy komornego dolicza się wartość tych świadczeń obliczonych w stosunku rocznym według ich wartości z miesiąca sierpnia 1939 r.

2. Jeżeli natomiast w sumie komornego z miesiąca sierpnia 1939 r. pobieranego za lokal mieściła się także należność za umeblowanie, opał, światło, obsługę itp. świadczenia ze strony właściciela budynku, wówczas należy sumę komornego zmniejszyć o wartość tych świadczeń.

3. Jeżeli lokator opłaca tylko część komornego, a pozostałą część za niego opłaca służbodawca lub inna osoba, za podstawę opodatkowania przyjmuje się 12-krotną łączną sumę komornego należnego właścicielowi budynku z miesiąca sierpnia 1939 r.

4. Na obszarze Ziem Odzyskanych w razie niemożności ustalenia podstawy opodatkowania w sposób wskazany w ust. 1 art. 28 dekretu terenowa rada narodowa ustali wartość czynszową, biorąc za podstawę komorne płacone w sierpniu 1939 r. za podobne lub takie same nieruchomości znajdujące się w analogicznych warunkach i podobnych miejscowościach, położonych na pozostałych obszarach Państwa.

Do art. 29 ust. 1 pkt 3).

§ 68. Inne osoby, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3), to są osoby nie opłacające podatku obrotowego.

Do art. 30.

§ 69. Dla lokali, za które komorne pobierane jest w kwocie wyższej od komornego (wartości czynszowej), obliczonego na podstawie rocznego komornego, pobieranego w miesiącu sierpniu 1939 r., podstawę opodatkowania stanowi faktyczne komorne (wartość czynszowa) z roku poprzedzającego rok podatkowy, jednak tylko w tym przypadku, jeżeli podatek obliczony od tej podstawy przy zastosowaniu stawek, przewidzianych w art. 30 ust. 3, jest wyższy od podatku obliczonego w myśl art. 29 ust. 1 przy zastosowaniu przepisów art. 28.

Przykład:

Za lokal mieszkalny 5-izbowy roczny czynsz, obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r., wynosił 3.600 zł. Podatek od tego lokalu przy zastosowaniu stawek przewidzianych w art. 29 ust. 1 wynosi rocznie 3.600 zł. Jeżeli za ten lokal jest pobierane komorne w kwocie wyższej od komornego podstawowego (art. 28), podatek należy obliczyć przy zastosowaniu stawek przewidzianych w art. 30 ust. 3, jednak tylko w tym przypadku, gdy przewyższa podatek obliczony w myśl art. 29 ust. 1, a zatem gdy komorne z tego lokalu w stosunku rocznym przekracza kwotę 36.000 zł.

Do art. 32.

§ 70. Gminy miejskie powinny, a gminy wiejskie mogą pobierać podatek od wszelkich zabaw, rozrywek i widowisk, w szczególności od:

1) przedstawień kinematograficznych, teatralnych i rewiowych, baletowych i kabaretowych,
2) koncertów, deklamacyj i recytacyj, odczytów,
3) przedstawień cyrkowych, menażerii, pokazów zwierząt tresowanych,
4) zabaw tanecznych, kostiumowych, ball maskowych, dancingów itp.,
5) zabaw ludowych z karuzelami, huśtawkami, strzelnicami, aparatami do mierzenia siły, aparatami reprodukującymi mechanicznie utwory muzyczne, deklamacje i śpiew, z grami połączonymi z wygraną w pieniądzach lub przedmiotach, kolejkami amerykańskimi itp.,
6) zawodów sportowych, wyścigów konnych, samochodowych, kolarskich, motocyklowych, walk zapaśniczych oraz innych widowisk tego rodzaju,
7) wystaw i muzeów (z wyjątkiem tych wystaw i muzeów, które nie służą dla celów zarobkowych), panoram,
8) produkcyj muzycznych i artystycznych oraz dancingów w lokalach gastronomicznych,
9) przedsiębiorstw i instytucyj utrzymujących bilardy.

§ 71. 1. Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk nie może przekraczać:
1) 5% od stawek od gry w totalizatora,
2) 10% od opłaty za wejście:
   a) na przedstawienie, opery, dramatu, komedii, na widowiska i występy choreograficzne,
   b) na koncerty, nie połączone z innymi atrakcjami,
   c) do muzeów i na wystawy oraz na odczyty,
   d) na ślizgawki,
   e) na publiczne zabawy, rozrywki i widowiska nie mające celów zarobkowych i urządzane przez prawnie istniejące stowarzyszenia i kluby oraz na zawody konne, amatorskie imprezy sportowe, pokazy lotnicze i balonowe,
3) 15% od opłaty pobieranej za wejście przez przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów,
4) 20% od opłaty za wejście na pokazy zwierząt tresowanych i do menażeryj, na bazary, kiermasze, turnieje, pokazy szachowe i bridge'owe oraz do teatru marionetek,
5) 30% od opłaty za wejście:
   a) na przedstawienie farsy, operetki, komedii muzycznej i rewii (przedstawienie składane),
   b) na zabawy taneczne, ogrodowe i inne zabawy, rozrywki i widowiska nie połączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym,
   c) do cyrku i lunaparku,
   d) na wyścigi konne,
6) 50% od opłaty za wejście na pokazy mody, seanse spirytystyczne i pokazy magiczne,
7) 100% od opłaty za wejście:
   a) do variétés i kabaretów,
   b) na imprezy sportowe zawodowców.

2. Imprezy, nie wymienione w ust, 1, podlegają stopie podatkowej grupy najbardziej zbliżonej.

3. Imprezy o programie składanym podlegają w całości stopie podatkowej według tej części programu, od której przypada najwyższa stopa podatkowa.

§ 72. 1. Zwolnienia i ulgi podatkowe mogą być stosowane na podstawie uchwały rady narodowej danej gminy.

2. Zwolnieniu w zasadzie podlegać powinny:

1) przedstawienia, które służą wyłącznie nauczaniu w zakładach naukowych, publicznych, prywatnych lub też które z pozwolenia władz szkolnych urządzane są wyłącznie dla uczniów tych zakładów lub ich rodzin,
2) przedstawienia, z których dochód przeznacza się wyłącznie i bezpośrednio na cele dobroczynne, z góry określone, jeżeli z nimi nie są połączone zabawy taneczne i o ile wszystkie czynniki, biorące udział w organizacji imprezy (artyści, orkiestra, właściciel lokalu itp.), zrzekną się na tenże cel dobroczynny przypadającego im dochodu,
3) zabawy, które służą wyłącznie dla rozwoju młodzieży lub też ćwiczeń cielesnych; nie zwalnia się jednakże od podatku takich zabaw, które połączone są z totalizatorem, zakładami lub tańcami,
4) zabawy, urządzane przez pojedyncze osoby w prywatnych mieszkaniach oraz zabawy reprezentacyjne, urządzane przez urzędy publiczne, o ile nie pobiera się w zamian zapłaty ani za zabawy, ani też za trunki lub jedzenie; pomieszczeń klubowych nie uważa się za mieszkania prywatne.

§ 73. Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk pobiera się w formie dodatku procentowego do ceny nabytego biletu wstępu (podatek biletowy); w przypadkach gdy uczestnictwo w publicznych zabawach, rozrywkach i widowiskach nie jest uzależnione od nabycia biletu wstępu — podatek wymierza się w sposób ryczałtowy.

§ 74. 1. Podatek biletowy opłacają osoby, nabywające bilety wstępu na wszelkie publiczne zabawy, rozrywki i widowiska; inkasuje go na rzecz gminy równocześnie z pobraniem opłaty za bilet przedsiębiorstwo bądź osoba urządzająca i ona jest za podatek ten odpowiedzialna. Przedsiębiorstwo bądź osoba urządzająca otrzymuje za te czynności wynagrodzenie w wysokości 3% zainkasowanych sum.

2. Podatek ryczałtowy opłaca przedsiębiorstwo bądź osoba urządzająca.

§ 75. 1. O każdej zabawie należy zawiadomić zarząd gminy najpóźniej na dwa dni wcześniej. Imprezy wolne od podatku podlegają także zgłoszeniu.

2. Zarząd gminy wydaje potwierdzenie zgłoszenia.

3. Do zgłoszenia obowiazany jest zarówno przedsiębiorca bądź osoba urządzająca, jako też właściciel lub dzierżawca pomieszczeń, w których odbywa się zabawa.

4. Zarząd gminy może dla zabaw urządzanych przez poszczególnych przedsiębiorców uznać jednorazowe zgłoszenie za wystarczające dla szeregu zabaw.

§ 76. 1. Podatek oblicza się według ceny i liczby wydanych biletów wstępu. Przy obliczaniu nie bierze się w rachubę biletów wydanych bezpłatnie; ilość tych biletów winna być wszakże z góry zgłoszona, nie może jednak przekroczyć 10% ogólnej liczby biletów. Cena podana na bilecie służy za podstawę opodatkowania także wtedy, jeżeli bilet został wydany faktycznie po cenie niższej; natomiast w razie pobrania kwoty wyższej od ceny podanej na bilecie, podatek oblicza się według tej faktycznie pobranej kwoty.

2. Przez cenę biletów wstępu rozumieć należy ogólną wysokość kwoty, pobranej na rzecz przedsiębiorcy bądź osoby urządzającej. Opłatę za katalogi lub programy włącza się do ceny biletu, jeżeli warunkiem wstępu jest nabycie katalogu lub programu.

§ 77. 1. Przy zgłoszeniu przedsiębiorca lub osoba urządzająca powinna złożyć zarządowi gminy bilety przeznaczone do sprzedaży. Na biletach muszą być podane numery bieżące, nazwa przedsiębiorstwa, termin, miejsce i rodzaj widowiska bądź zabawy, jako też cena biletu lub wzmianka, że jest on bezpłatny. Zarząd gminy stempluje bilety. Jeżeli zarząd gminy posiada własne bilety widowiskowe, przedsiębiorca obowiązany jest zaopatrzyć się w te bilety.

2. Zarząd gminy może czynić wyjątki od powyższych wymagań, dotyczących treści biletów, jak również zaniechać ich stemplowania.

§ 78. 1. Przedsiębiorca bądź osoba urządzająca może zezwolić na udział w zabawie jedynie po okazaniu i skasowaniu ostemplowanych biletów.

2. Przedsiębiorca bądź osoba urządzająca obowiązana jest przechowywać przez dni 30 wszelkie dowody, dotyczące ilości sprzedanych biletów, i okazać je na żądanie zarządu gminy.

§ 79. Dla restauracyj, kawiarń itp. zakładów, w których odbywają się widowiska sceniczne, świetlne albo produkcje muzyczne lub które posiadają dla publiczności instrumenty muzyczne albo urządzenia do gry (np. bilard), dla sal do tańca, przedsiębiorstw, widowisk i zabaw wędrownych oraz stowarzyszeń i klubów, w których odbywają się gry towarzyskie, podatek określa się w kwotach ryczałtowych w wysokości ustalonej przez zarząd gminy.

§ 80. Wysokość podatku ryczałtowego w granicach określonych w § 71 wymierza zarząd gminy po wysłuchaniu przedstawicieli organizacyj, reprezentujących podatników, oraz przedsiębiorcy bądź osoby urządzającej.

§ 81. Jeżeli przedsiębiorca bądź osoba urządzająca narusza przepisy §§ 74 — 80, na skutek czego brak jest danych do ustalenia wysokości podatku, zarząd gminy określi podatek w takiej wysokości, jak gdyby wszystkie miejsca rozporządzalne zostały rozsprzedane po cenach zwykłych. Na ustaloną w ten sposób należność podatkową zarząd gminy doręcza przedsiębiorcy bądź osobie urządzającej nakaz

płatniczy z wyznaczeniem 7-dniowego terminu wpłaty tej należności do kas gminy.

§ 82. 1. Podatek powinien być wpłacony do kasy gminy nie później, niż w trzecim dniu po zainkasowaniu bądź — jeżeli chodzi o podatek ryczałtowy — po urządzeniu publicznej zabawy, rozrywki lub widowiska. W razie niedotrzymania tego terminu zarząd gminy może od przedsiębiorcy bądź osoby urządzającej ponownie publiczną zabawę, rozrywkę lub widowisko zażądać zabezpieczenia w postaci kaucji pieniężnej albo też uiszczenia z góry całości lub części należności z tytułu przypadającego podatku.

2. Również w razie zgłoszenia jednorazowych zabaw zarząd gminy może zażądać z góry kaucji w wysokości przypuszczalnego wpływu podatkowego.

Do art. 33.

§ 83. Uprawnione do poboru podatku od kopalń są zarówno te związki samorządowe, spod których terenu wydobywa się ciała kopalne jak i te, na których terenie znajduje się miejsce wydobycia ciała kopalnego na powierzchnię (urządzenia lub przynależności kopalń) lub miejsca zamieszkania robotników tych kopalń.

§ 84. Maksymalna wysokość podatku na rzecz wszystkich uprawnionych do poboru podatku związków samorządowych nie może przekroczyć 1% ceny bądź wartości sprzedażnej ciała kopalnego.

§ 85. Jeżeli powiatowe związki samorządowe i gminy miejskie, nie wydzielone z tychże związków, bądź gminy wiejskie, na których terenie znajduje się kopalnia, albo pobliskie związki samorządowe, na których terenie zamieszkują robotnicy tej kopalni, uchwaliły pobór podatku od kopalń, wymiar i pobór podatku przeprowadzi wydział powiatowy, na którego obszarze znajduje się kopalnia, i wypłaci kwoty, przypadające z tego tytułu uprawnionym związkom samorządowym, w umówionym przez nie terminie.

§ 86. W razie niewprowadzenia przez którykolwiek z uprawnionych związków samorządowych podatku od kopalń pozostałe urawnione związki samorządowe mogą pobierać wyłącznie na rzecz swoją podatek do wysokości 1% ceny lub wartości sprzedażnej ciała kopalnego.

Do art. 34.

§ 87. Podatek od zbytku mieszkaniowego powinien być wymierzony jednocześnie z podatkiem lokalowym.

Do art. 37.

§ 88. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie pobierania podatków, wymienionych w art. 35, powinny być podejmowane w formie statutów.

2. Statuty te powinny być dostosowane do statutów wzorowych, opracowanych przez Ministerstwo Administracji Publicznej bądź Ministerstwo Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu. Wprowadzenie istotnej zmiany w tych statutach może nastąpić jedynie za zezwoleniem Ministra Administracji Publicznej bądź Ministra Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Do art. 39 i 46.

§ 89. Gminy miejskie oraz powiatowe związki samorządowe, pobierające dotychczas podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych w wysokości przekraczającej 10% należności za spożycie, obowiązane są stawkę tę obniżyć na rok 1946 i 1947 do wysokości dozwolonej w art. 39 ust. 2.

Do art. 40 ust. 2.

§ 90. Ulgi podatkowe, przewidziane w art. 40 ust. 1, stosowane będą również w r. 1947, ale tylko w stosunku do lokali mieszkalnych jedno-, dwu- i trzyizbowych, zajmowanych przez osoby zatrudnione w publicznej służbie państwowej lub samorządowej oraz przez osoby pobierające zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszów publicznych.

Do art. 40 ust. 3.

§ 91. Gminne bądź miejskie rady narodowe przy obniżaniu a nawet całkowitym zwalnianiu poszczególnych grup podatników od podatku od lokali powinny w granicach słuszności gospodarczej mieć na względzie rozszerzenie koła osób, którym ulga została przyznana w myśl art. 40 ust. 1, w szczególności na osoby pracujące w przedsiębiorstwach, mających szczególne znaczenie ze względu na lokalne potrzeby gminy (np. osoby zatrudnione w przedsiębiorstwach prowadzących odbudowę, wytwarzających produkty niezbędne dla zaspokojenia potrzeb reglamentowanego rynku miejscowego oraz w przedsiębiorstwach spółdzielczych itp.).

Do art. 40 ust. 4.

§ 92. Ulga, określona w art. 40, nie przysługuje dla lokalu, w którego części zamieszkuje osoba wymieniona w art. 29 ust. 2, chyba że chodzi o przypadek przewidziany w § 64.

Do art. 43.

§ 93. Do gmin wiejskich o charakterze miejskim zalicza się miejscowości zamieszczone w poniższym wykazie.

Wykaz gmin wiejskich o charakterze miejskim.

L. p.	Nazwa gminy	Powiat	Województwo
1.	Bolesławice	wieluński	łódzkie
2.	Brwinów-letnisko	błoński	warszawskie
3.	Falenica	warszawski	"
4.	Hel	morski	gdańskie
5.	Irena	garwoliński	warszawskie
6.	Jabłonowo I	brodnicki	pomorskie
7.	Kobyłka	radzymiński	warszawskie
8.	Legionowo	warszawski	"
9.	Łaskarzew-Osada	garwoliński	"
10.	Milanówek-letnisk.	błoński	"
11.	Nowy Korczyn	stopnicki	kieleckie
12.	Piastów	warszawski	warszawskie
13.	Pionki	kozienicki	kieleckie
14.	Pławno	radomszczański	łódzkie
15.	Rumia	morski	gdańskie
16.	Skępe	lipnowski	pomorskie
17.	Skolimów-Konstancin	warszawski	warszawskie
18.	Stopnica	stopnicki	kieleckie
19.	Tarnogóra	krasnystawski	lubelskie
20.	Urle	radzymiński	warszawskie
21.	Zelów	łaski	łódzkie
22.	Grodziec	będziński	śląskie
23.	Niwka	"	"
24.	Strzemieszyce	"	"
25.	Czechowice-Dziedzice	bielski	"
26.	Bielszowice	katowicki	"
27.	Brzezinka	"	"
28.	Chropaczów	"	"
29.	Dąbrówka Mała	"	"
30.	Godula	"	"
31.	Janów	"	"
32.	Kochłowice	"	"
33.	Kończyce	"	"
34.	Lipiny	"	"
35.	Łagiewniki	"	"
36.	Michałkowice	"	"
37.	Nowa Wieś	"	"
38	Nowy Bytom	"	"
39.	Orzegów	"	"
40.	Panewniki	"	"
41.	Pawłów	"	"
42.	Piotrowice	"	"
43.	Ruda	"	"
44.	Szopienice	"	"
45.	Świętochłowice	"	"
46.	Wełnowiec	"	"
47.	Kalety	lubliniecki	"
48.	Tychy	pszczyński	"
49.	Łaziska Górne	"	"
50.	Czerwonka	rybnicki	"
51.	Niedobczyce	"	"
52.	Knurów	"	"
53.	Pszów	"	"
54.	Radlin	"	"
55.	Brzeziny Śląskie	tarnogórski	"
56.	Brzozowice-Kamień	"	"
57.	Dąbrówka Wielka	"	"
58.	Piekary Śl.	"	"
59.	Radzionków	"	"
60.	Bobrek	bytomski	"
61.	Chruszczów	"	"
62.	Miechowice	"	"
63.	Mikulczyce	"	"
64.	Rokitnica	"	"
65.	Kędzierzyn	kozielski	"

§ 94. Zakres obowiązywania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) rozciąga się na cały obszar Ziem Odzyskanych z ograniczeniami wymienionymi w § 95.

§ 95. 1. Dla majątków państwowych i osadników rolnych, obejmujących w posiadanie gospodarstwo rolne przed dniem 1 kwietnia roku podatkowego, obniża się podatek gruntowy za pierwszy rok podatkowy o 80%. Majątki państwowe i osadnicy, obejmujący gospodarstwo rolne w posiadanie po tym terminie, nie opłacają wcale podatku gruntowego w danym roku podatkowym.

2. Dla nieruchomości, stanowiących mienie opuszczone i poniemieckie w myśl dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87), a znajdujących się na terenach Ziem Odzyskanych, obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości powstaje:

1) dla budynków mieszkalnych w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym rozpoczęto użytkowanie budynku; jeżeli użytkowanie rozpoczyna się stopniowo przez obejmowanie poszczególnych lokali przez najemców, obowiązek podatkowy powstaje wówczas tylko dla tej części budynku, której użytkowanie rozpoczęto,

2) dla pozostałych nieruchomości (budynkowych i gruntowych) — w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym nieruchomość została objęta w faktyczne użytkowanie dla celów, dla jakich nieruchomość z natury swej jest przeznaczona lub dla jakich się nadaje.

§ 96. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, co do §§ 94 i 95 z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 marca 1947 r. Nr. 25, poz. 96).

81.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych

z dnia 20 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu w sprawie wykonania art. 7 ust. 3 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Na podstawie art. 7 ust. 3 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przeciętny przychód z jednego hektara gruntów ziemniaczano-żytnich w kwintalach żyta (normę podstawową) w 1945 r. oraz przeciętną cenę jednego kwintala żyta z 1945 r. dla poszczególnych powiatów podaje tabela, stanowiąca załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wymiaru podatku gruntowego za rok podatkowy 1946 r.

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Skarbu:
Konstatny Dąbrowski

Załącznik do § 1 rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 stycznia 1947 r. (poz. 97).

TABELA

przeciętnego przychodu z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich (norma podstawowa) i przeciętnej ceny żyta w r. 1945.

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
I.	**Województwo Białostockie**		
1.	powiat augustowski	8	1100
2.	„ białostocki	7	1300
3.	„ białostocki grodzki	9	1400
4.	„ bielski	9	1300
5.	„ ełcki	8	800
6.	„ gołdapski	8	800
7.	„ łomżyński	9	1100
8.	„ olecki	8	800
9.	„ sokólski	8	1300
10.	„ suwalski	8	1100
11.	„ szczuczyński	9	1100
12.	„ wysokomazowiecki	9	1300
II.	**Województwo Gdańskie**		
1.	powiat elbląski	8	800
2.	„ gdański	9	1000
3.	„ gdański grodzki	10	1100
4.	„ gdyński grodzki	7	1100
5.	powiat kartuski	7	900
6.	„ kwidzyński	8	800
7.	„ kościerski	6	900
8.	„ lęborski	8	800
9.	„ malborski	9	800
10.	„ morski	7	1000
11.	„ starogardzki	7	800
12.	„ sztumski	8	900
13.	„ tczewski	9	1000
14.	miasto Elbląg	9	800
15.	„ Sopot	9	1100
III.	**Województwo Kieleckie**		
1.	powiat częstochowski grodzki	9	1400
2.	„ częstochowski	9	1200
3.	„ iłżecki	8	1200
4.	„ jędrzejowski	11	1300
5.	„ kielecki	8	1300
6.	„ kozienicki	7	1200

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
7.	powiat opatowski	11	1200
8.	,, pińczowski	13	1200
9.	,, radomski grodzki	11	1400
10.	,, radomski	9	1200
11.	,, sandomierski	12	1300
12.	,, stopnicki	10	1200
13.	,, włoszczowski	8	1200
14.	miasto Kielce	10	1400
15.	,, Ostrowiec	12	1400

IV. Województwo Krakowskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat bialski	10	1200
2.	,, bocheński	10	1200
3.	,, brzeski	10	1200
4.	,, chrzanowski	7	1300
5.	,, dąbrowski	10	1300
6.	,, krakowski	13	1300
7.	,, krakowski grodzki	14	1400
8.	,, limanowski	7	1200
9.	,, miechowski	14	1200
10.	,, myślenicki	8	1200
11.	,, nowosądecki	8	1200
12.	,, nowotarski	7	1200
13.	,, olkuski	9	1300
14.	,, tarnowski	10	1300
15.	,, wadowicki	11	1300
16.	,, żywiecki	8	1300
17.	miasto Nowy Sącz	10	1300
18.	,, Tarnów	11	1400

V. Województwo Lubelskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat bialski	8	1200
2.	,, biłgorajski	7	1100
3.	,, chełmski	10	1200
4.	,, hrubieszowski	13	1100
5.	,, krasnystawski	11	1200
6.	,, kraśnicki	10	1200
7.	,, lubartowski	8	1100
8.	,, lubelski grodzki	14	1300
9.	,, lubelski	11	1200
10.	,, łukowski	8	1200
11.	,, puławski	10	1200
12.	,, radzyński	9	1100
13.	,, siedlecki	10	1200
14.	,, tomaszewski	10	1000
15.	,, włodawski	8	1100
16.	,, zamojski	11	1100
17.	miasto Chełm	12	1300
18.	,, Siedlce	12	1300

VI. Województwo Łódzkie — grodzkie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
		15	1600

VII. Województwo Łódzkie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat brzeziński	9	1200
2.	,, konecki	7	1200
3.	powiat kutnowski	12	1200
4.	,, łaski	9	1200
5.	,, łęczycki	12	1200
6.	,, łowicki	12	1200
7.	,, łódzki	10	1300
8.	,, opoczyński	8	1200
9.	,, piotrkowski	10	1200
10.	,, radomszczański	9	1200
11.	,, rawski	9	1200
12.	,, sieradzki	10	1000
13.	,, skierniewicki	9	1200
14.	,, wieluński	8	1000
15.	miasto Pabianice	12	1400
16.	,, Piotrków	11	1300
17.	,, Tomaszów	10	1300
18.	,, Zduńska Wola	11	1300
19.	,, Zgierz	11	1300

VIII. Województwo Pomorskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat brodnicki	9	900
2.	,, bydgoski grodzki	12	1000
3.	,, bydgoski	9	900
4.	,, chełmiński	11	900
5.	,, chojnicki	8	900
6.	,, grudziądzki grodzki	11	900
7.	,, grudziądzki	9	900
8.	,, inowrocławski grodzki	14	1000
9.	,, inowrocławski	13	900
10.	,, lipnowski	9	1000
11.	,, lubawski	9	900
12.	,, nieszawski	11	1000
13.	,, rypiński	10	1000
14.	,, sępolski	12	900
15.	,, szubiński	11	1000
16.	,, świecki	9	1000
17.	,, toruński grodzki	13	1000
18.	,, toruński	10	900
19.	,, tucholski	8	900
20.	,, wąbrzeski	9	900
21.	,, włocławski	12	1000
22.	,, wyrzyski	12	900
23.	miasto Włocławek	13	1100

IX. Województwo Poznańskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat babimojski	7	800
2.	,, chodzieski	12	1000
3.	,, czarnkowski	11	1000
4.	,, gnieźnieński grodzki	13	1200
5.	,, gnieźnieński	12	1100
6.	,, gorzowski	9	800
7.	,, gostyński	14	1100
8.	,, gubiński	10	800
9.	,, jarociński	12	1100
10.	,, kaliski	13	1100

L. p.	Nazwa województwa i powiatu		Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
11.	powiat	kępiński	9	1100
12.	„	koniński	11	1200
13.	„	kościański	13	1100
14.	„	krośnieński	7	800
15.	„	krotoszyński	13	1100
16.	„	kolski	11	1200
17.	„	leszczyński	12	1100
18.	„	międzychodzki	10	1000
19.	„	międzyrzecki	7	800
20.	„	mogileński	12	1000
21.	„	nowotomyski	11	1000
22.	„	obornicki	13	1000
23.	„	ostrowski	13	1100
24.	„	pilski	8	800
25.	„	poznański grodzki	13	1200
26.	„	poznański	12	1100
27.	„	rawicki	12	1000
28.	„	rzepiński	7	800
29.	„	skwierzyński	7	800
30.	„	śremski	10	1000
31.	„	średzki	12	1100
32.	„	strzelecki	7	800
33.	„	suleciński	7	800
34.	„	świebodziński	7	800
35.	„	szamotulski	13	1000
36.	„	turecki	10	1100
37.	„	wągrowiecki	12	1000
38.	„	wolsztyński	12	1000
39.	„	wrzesiński	12	1100
40.	„	wschowski	7	800
41.	„	zielonogórski	7	800
42.	„	żniński	13	1000
43.	miasto	Gorzów	10	900
44.	„	Kalisz	14	1200
45.	„	Piła	8	800

X. Województwo Rzeszowskie

1.	powiat	brzozowski	8	1400
2.	„	dębicki	9	1400
3.	„	gorlicki	9	1300
4.	„	jarosławski	9	1300
5.	„	jasielski	9	1400
6.	„	kolbuszowski	9	1300
7.	„	krośnieński	10	1400
8.	„	leski	8	1300
9.	„	lubaczowski	8	1200
10.	„	łańcucki	8	1300
11.	„	mielecki	9	1200
12.	„	niżański	8	1300
13.	„	przemyski	8	1200
14.	„	przeworski	10	1300
15.	„	rzeszowski	10	1400
16.	„	sanocki	9	1200
17.	„	tarnobrzeski	10	1200
18.	miasto	Przemyśl	9	1300
19.	„	Rzeszów	11	1500

L. p.	Nazwa województwa i powiatu		Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych

XI. Województwo Śląskie

1.	powiat	będziński	10	1200
2.	„	bielski	11	1000
3.	„	bytomski grodzki	12	1100
4.	„	bytomski	11	1000
5.	„	cieszyński	11	1200
6.	„	chorzowski grodzki	12	1100
7.	„	dobrodzieński	9	900
8.	„	gliwicki grodzki	10	1200
9.	„	gliwicki	9	1100
10.	„	głubczycki	9	900
11.	„	grodkowski	9	900
12.	„	katowicki grodzki	14	1300
13.	„	katowicki	13	1200
14.	„	kluczborski	9	900
15.	„	kozielski	7	900
16.	„	lubliniecki	12	1000
17.	„	niemodliński	8	900
18.	„	niski	9	800
19.	„	oleski	9	1000
20.	„	opolski	9	1100
21.	„	prudnicki	12	800
22.	„	pszczyński	13	1200
23.	„	raciborski	8	800
24.	„	rybnicki	13	1100
25.	„	sosnowiecki grodzki	10	1200
26.	„	strzelecki	11	900
27.	„	tarnogórski	13	1000
28.	„	zabrski grodzki	12	1200
29.	„	zawierciański	10	1100
30.	miasto	Będzin	10	1200
31.	„	Bielsko	12	1100
32.	„	Cieszyn	12	1200
33.	„	Dąbrowa	10	1100
34.	„	Nisa	10	900
35.	„	Opole	10	1200
36.	„	Raciborz	9	900
37.	„	Zawiercie	12	1200

XII. Województwo Warszawskie — grodzkie 15 1700

XIII. Województwo Warszawskie

1.	powiat	błoński	10	1400
2.	„	ciechanowski	12	1200
3.	„	działdowski	9	1000
4.	„	garwoliński	9	1200
5.	„	gostyniński	9	1100
6.	„	grójecki	11	1100
7.	„	makowski	8	1100
8.	„	miński	9	1400
9.	„	mławski	9	1000
10.	„	ostrołęcki	9	1000
11.	„	ostrowski	9	1200
12.	„	płocki	12	1200

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
13.	powiat płoński	12	1200
14.	„ przasnyski	9	1000
15.	„ pułtuski	9	1100
16.	„ radzymiński	8	1400
17.	„ sierpecki	11	1200
18.	„ sochaczewski	11	1400
19.	„ sokołowski	9	1100
20.	„ warszawski (lewobrzeżny)	11	1500
21.	„ warszawski (prawobrzeżny)	9	1500
22.	„ węgrowski	10	1200
23.	miasto Płock	13	1300
24.	„ Pruszków	12	1400
25.	„ Żyrardów	10	1400

XIV. Województwo Olsztyńskie

1.	powiat bartoszycki	8	700
2.	„ braniecki	8	700
3.	„ giżycki	8	700
4.	„ iławecki	8	700
5.	„ kętrzyński	8	700
6.	„ lidzbarski	8	700
7.	„ morąski	8	700
8.	„ mrągowski	8	700
9.	„ nidzicki	8	700
10.	„ olsztyński	8	700
11.	„ olsztyński grodzki	8	700
12.	„ ostródzki	8	700
13.	„ pasłęcki	8	700
14.	„ piski	8	700
15.	„ reszelski	8	700
16.	„ suski	8	700
17.	„ szczycieński	8	700
18.	„ węgorzewski	8	700

XV. Województwo Szczecińskie

1.	powiat białogardzki	9	700
2.	„ bytowski	7	800
3.	„ chojeński	7	700
4.	„ choszczeński	10	700
5.	„ człuchowski	8	700
6.	„ drawski	8	700
7.	„ gryficki	9	700
8.	„ gryfiński	7	700
9.	„ kamieński	7	700
10.	„ kołobrzeski	7	700
11.	„ koszaliński	8	700
12.	„ łobeski	7	700
13.	„ miastecki	9	700
14.	„ myśliborski	8	700
15.	„ nowogardzki	9	700
16.	„ pyrzycki	9	700
17.	„ sławieński	9	700
18.	powiat słupski	8	700
19.	„ starogardzki	8	700
20.	„ szczeciński	9	800
21.	„ szczeciński grodzki	9	900
22.	„ szczecinecki	7	700
23.	„ wałecki	7	700
24.	„ woliński	6	700
25.	„ złotowski	8	600
26.	miasto Słupsk	9	700

XVI. Województwo Wrocławskie

1.	powiat bolesławiecki	9	700
2.	„ brzeski	9	700
3.	„ bystrzycki	12	900
4.	„ dzierżoniowski	11	900
5.	„ głogowski	12	700
6.	„ gorowski	9	800
7.	„ jaworski	12	700
8.	„ jeleniogórski	11	900
9.	„ kamiennogórski	9	700
10.	„ kłodzki	13	900
11.	„ kożuchowski	8	800
12.	„ legnicki	12	800
13.	„ lubański	8	700
14.	„ lubiński	11	700
15.	„ lwówecki	11	700
16.	„ milicki	9	700
17.	„ namysłowski	9	700
18.	„ oleśnicki	8	800
19	„ oławski	8	800
20.	„ strzeliński	13	900
21.	„ szprotawski	10	800
22.	„ sycowski	7	900
23.	„ średzki	10	900
24.	„ świdnicki	9	700
25.	„ trzebnicki	8	700
26.	„ wałbrzyski	8	1000
27.	„ wałbrzyski grodzki	12	1000
28.	„ wrocławski	11	900
29.	„ wrocławski grodzki	14	1100
30.	„ wołowski	9	700
31.	„ ząbkowicki	11	800
32.	„ zgorzelecki	7	700
33.	„ złotoryjski	11	800
34.	„ żagański	10	700
35.	„ żarski	8	700
36.	miasto Brzeg	9	800
37.	„ Jelenia Góra	11	1000
38.	„ Legnica	13	900
39.	„ Świdnica	11	800

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 marca 1947 r. Nr 25, poz. 97).

82.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych

z dnia 20 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych.

Na podstawie art. 13 ust. 2, art. 26 ust. 1 i art. 31 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129),

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129).

Do art. 5 i 29.

§ 2. Wpływy z podatku gruntowego gminy wiejskie dzielą na:

1) wpływy, przypadające od podatników, wymienionych w art. 10 ust. 3 i 4 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128),

2) wpływy, przypadające od pozostałych podatników.

§ 3. 1. Z wpływów wymienionych w § 2 pkt 2) gminy wiejskie wydzielają 20% na rzecz Państwa. Pozostałą część wpływów dolicza się do wpływów, wymienionych w § 2 pkt 1), i z uzyskanej sumy przekazuje się:

1) powiatowemu związkowi samorządowemu 35%

2) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%

3) Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu 5%

2. W latach podatkowych 1946 i 1947 gminy wiejskie przekazują Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu także kwoty, wydzielone na rzecz Państwa w myśl ust. 1 zdanie pierwsze.

Do art. 5 ust. 3 i 4.

§ 4. 1. Wpływy, wydzielone na rzecz Państwa i Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego, gminy wiejskie wpłacają w kasie właściwego urzędu skarbowego na odpowiedni rachunek bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem P. K. O. w terminie do dnia 10 następnego miesiąca za każdy miesiąc ubiegły.

2. W przypadku, gdy zarząd gminy nie odprowadzi do kasy urzędu skarbowego kwot, wymienionych w ust. 1, urząd skarbowy niezwłocznie ustali wysokość należnych kwot na podstawie dowodów rachunkowo-kasowych gminy i celem ich ściągnięcia wdroży egzekucję administracyjną.

Do art. 5 i 7.

§ 5. Przypadające wojewódzkim i powiatowym związkom samorządowym kwoty wpływów z podatku gruntowego i od nieruchomości powinny gminy przekazywać tym związkom za pośrednictwem P. K. O. lub innej instytucji finansowej w terminie do dnia 10 następnego miesiąca za każdy miesiąc ubiegły.

Do art. 6.

§ 6. 1. Z ogólnych wpływów z podatku gruntowego gminy miejskie wydzielają 3% do dyspozycji Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych na cele samorządu rolniczego.

2. Przepisy § 4 mają odpowiednie zastosowanie.

Do art. 10 — 14.

§ 7. 1. Opłaty administracyjne za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych związki samorządowe mogą pobierać w gotówce lub znaczkami przez siebie wydanymi. W przypadku pobrania opłaty znaczkami powinny być one należycie kasowane mechanicznie lub ręcznie tak, aby nie mogły być powtórnie użyte.

2. Jako opłatę za czynność urzędową uważać należy także opłatę za załatwienie wniosków (podań), którą uiszcza się w kasie związku samorządowego w gotówce albo w znaczkach, nalepianych na wniosku (podaniu).

3. Opłaty targowe za użycie miejsca w miejskich halach targowych lub na targowiskach mogą być pobierane od wszystkich sprzedających niezależnie od tego, czy korzystają oni w tym celu ze specjalnych urządzeń, jak stoiska, kioski, budki, stragany i t. p., czy też sprzedają

towar z kosza, płachty itp. opakowania, bądź też sprzedają pojedyncze sztuki towaru, jak kioski, budki, stragany itp., czy też sprzedają obuwie, czy części garderoby itp. albo wprowadzają zwierzęta, ptactwo itp. celem sprzedaży.

4. Pobieranie opłat od sprzedaży artykułów żywnościowych, dokonywane przez producentów rolnych, dozwolone jest tylko wówczas, jeżeli sprzedaż odbywa się w miejskich halach targowych. Nie można pobierać tych opłat, jeżeli sprzedaż odbywa się na gminnych lub miejskich placach targowych, nawet gdyby sprzedaż odbywała się z samochodu, wozu, bryki itp. środków, służących do przewozu artykułów żywności gospodarstwa rolnego.

§ 8. 1. Za urządzenia i zakłady dobra publicznego w rozumieniu art. 10 — 14 należy uważać instytucje i urządzenia związku samorządowego, z których istoty i celu wynika, iż nie są one obliczone na zysk (np. szpitale, szkoły, ambulatoria, zakłady wychowawcze, przytułki, schroniska noclegowe itp.).

2. Związki samorządowe mogą pobierać opłaty za używanie utrzymywanych przez nie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego, jak również zakładów użyteczności publicznej. Wyjątek stanowią opłaty za naukę w szkołach samorządowych, które nie mogą być pobierane.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 2, nie wymagają zatwierdzenia władzy nadzorczej, powinny być jednak wymierzane według istotnej miary używania danego urządzenia i zakładu, w braku zaś możności ścisłego ustalenia — według prawdopodobnej miary używania. W każdym razie wysokość tych opłat nie może być ustalona pod kątem widzenia przysporzenia dochodu związkowi samorządowemu.

Do art. 13.

§ 9. Uiszczenie opłat za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną nawierzchnią, nie wyłącza obowiązku uiszczenia specjalnych dopłat, jeżeli zachodzą warunki, określone w art. 13.

§ 10. 1. Uchwała w sprawie pobierania specjalnych dopłat, powzięta po wysłuchaniu opinii samorządu gospodarczego, powinna określić, w jakim stopniu wydatki na założenie i utrzymanie urządzeń dobra publicznego bądź przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną specjalną nawierzchnią, mają być pokryte z dopłat, oraz zasady ustalania szczególnych korzyści gospodarczych lub udogodnień, dających podstawę do pobierania specjalnej dopłaty od właścicieli nieruchomości (gruntów i budynków), jak również od przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych i usługowych.

2. Właściciele nieruchomości (gruntów, budynków) oraz przedsiębiorstwa handlowe, przemysłowe i usługowe, o których mowa w ust. 1, są obowiązane do specjalnych dopłat na rzecz związków samorządowych za szczególne korzyści i udogodnienia tylko w granicach rzeczywiście osiągniętych korzyści z urządzeń i zakładów dobra publicznego.

§ 11. Rozkładu tej sumy dokonuje organ wykonawczy związku samorządowego po wysłuchaniu opinii komisji, której skład określa właściwa rada narodowa, przy czym połowa członków komisji powinna być powołana z grona podatników specjalnej dopłaty.

§ 12. O uchwale zawiadamia się podatników przez wyłożenie jej do publicznego wglądu na okres jednego miesiąca w biurze organu wykonawczego związku samorządowego wraz z projektem, kosztorysem i planem pokrycia kosztów. O dniu wyłożenia i okresie wglądu należy ogłosić publicznie w sposób, w danej miejscowości przyjęty, zaznaczając, że termin do wnoszenia odwołań kończy się z upływem okresu, wyznaczonego do wglądu.

Do art. 14.

§ 13. Obowiązek uiszczenia specjalnych dopłat, określonych w art. 14, nie jest zależny od uzyskania przez miasta i powiatowe związki samorządowe szczególnych korzyści gospodarczych, bądź udogodnień z urządzeń i zakładów dobra publicznego; wystarczy, gdy z tych urządzeń i zakładów gminy miejskie i powiatowe związki samorządowe osiągają normalne korzyści i udogodnienia.

Do art. 18.

§ 14. Przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 18 są zarówno przedsiębiorstwa o charakterze czysto przemysłowym lub handlowym, które z istoty powinny przynosić zyski, jak i przedsiębiorstwa o charakterze zakładów użyteczności publicznej, które, jakkolwiek mogą być prowadzone jako jednostki gospodarcze samodzielne i samowystarczalne, nie są w zasadzie obliczone na zysk ani traktowane jako źródło dochodów; do rzędu tych ostatnich należą np. zakłady wodociągowe, kanalizacyjne, ogrodnicze, gazownia, elektrownia, rzeźnie, lombardy itp.

Do art. 22.

§ 15. Do zaciągania pożyczek obrotowych (np. na zasilenie funduszów kasowych) oraz do wystawiania weksli przez organa wykonawcze związku samorządowego nie jest potrzebna każdorazowa uchwała organu stanowiącego tego związku, zatwierdzona przez władzę nadzorczą; jeżeli terminy wykonania zobowiązań z tytułu pożyczek z weksli nie przekraczają danego roku budżetowego, organ stanowiący związku samorządowego może upoważnić swe

organa wykonawcze do zaciągania tego rodzaju pożyczek i wystawiania tego rodzaju weksli w ogólnej uchwale, powziętej bądź przy uchwalaniu budżetu, bądź po jego uchwaleniu; uchwała ta powinna być zatwierdzona przez władzę nadzorczą i powinna określać wysokość ogólnej sumy pożyczek oraz zobowiązań wekslowych, do których zaciągania upoważnione zostały organa wykonawcze, jak również przewidywać ogólne warunki, których mają organa wykonawcze przestrzegać przy zaciąganiu tych zobowiązań.

§ 16. Objęcie poręki zachodzi również w przypadku udzielenia poręki wekslowej.

Do art. 24 ust. 1.

§ 17. 1. Starosta i wojewoda, naczelnik urzędu skarbowego i dyrektor izby skarbowej (lub jego przedstawiciel) wyrażają swoją opinię na posiedzeniu wydziału powiatowego (wojewódzkiego). Do zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego lub dyrektora izby skarbowej o posiedzeniu wydziału należy dołączyć porządek obrad oraz po 1 egzemplarzu uchwał, wymagających opinii. Zawiadomienie powinno być doręczone najmniej na trzy dni przed posiedzeniem wydziału. Naczelnik urzędu skarbowego (dyrektor izby skarbowej) może jednak zażądać odłożenia do następnego posiedzenia spraw wymagających zbadania.

2. Starosta bądź naczelnik urzędu skarbowego, a także wojewoda i dyrektor izby skarbowej powinni ograniczyć swą opinię jedynie do wypowiedzi, czy uchwała zgodna jest z prawem i czy jest gospodarczo celowa.

Do art. 26.

§ 18. Uchwały związków samorządowych, podlegające zatwierdzeniu władzy nadzorczej, powinny być przedstawione tejże władzy w dwóch egzemplarzach, uchwały zaś dotyczące spraw finansowych — w trzech egzemplarzach.

§ 19. Do statutów podatkowych, o których mowa w § 88 rozporządzenia wykonawczego do dekretu o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 96), należy dołączyć preliminarz budżetowy i obliczenie przewidywanych wpływów z projektowanej daniny.

§ 20. 1. Do uchwały upoważniającej organ wykonawczy związku samorządowego do zaciągnięcia pożyczki na cele inwestycyjne powinien być dołączony preliminarz budżetowy, kosztorys robót, na których przeprowadzenie pożyczka ma być zaciągnięta, sprawozdanie o stanie majątku komunalnego, wykaz dotychczasowego zadłużenia związku samorządowego z wyszczególnieniem zobowiązań z pożyczek długoterminowych i krótkoterminowych oraz zestawienie sum, które związek samorządowy musi wstawić do swego budżetu tytułem oprocentowania i amortyzacji pożyczek już zaciągniętych. W uchwale o zaciągnięciu pożyczki powinien być określony cel pożyczki, forma, oprocentowanie i sposób amortyzacji, tudzież wskazanie źródła pokrycia.

2. Do uchwał o zaciągnięciu pożyczki na inne cele należy zamiast kosztorysu robót dołączyć szczegółowo uzasadniony wniosek, stwierdzający celowość pożyczki.

§ 21. Materiały, określone w poprzednich paragrafach, należy w zasadzie przedstawić władzy nadzorczej w każdym roku budżetowym jednorazowo; przy przedstawieniu do zatwierdzenia w ciągu tego samego roku budżetowego następnych uchwał w tym samym przedmiocie należy powołać się na uchwałę, do której wymagane materiały zostały już dołączone.

§ 22. Jeżeli do uchwały, przedstawionej do zatwierdzenia, nie zostały dołączone materiały, wymienione w § 20, lub też jeżeli sprawa wymaga wyjaśnień, władza nadzorcza obowiązana jest zwrócić uchwałę związkowi samorządowemu do uzupełnienia najdalej w ciągu tygodnia po jej otrzymaniu.

§ 23. Bieg terminów, przewidzianych w art. 26, rozpoczyna się od dnia następnego po dniu otrzymania uchwały przez władzę nadzorczą, właściwą do wydania decyzji.

§ 24. W przypadku odmowy zatwierdzenia uchwały władza nadzorcza obowiązana jest podać powody odmowy i pouczyć o środkach prawnych.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 marca 1947 r. Nr 25, poz. 98).

83.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 lutego 1947 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 roku o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 74) ogłaszam w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych dekretem z dnia 28 stycznia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 74) z zastosowaniem nowej numeracji działów, artykułów i ustępów.

Podany w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1947 r., nie obejmuje przepisu art. 2 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 74) jako niewłączonego przez ten dekret do tekstu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym. Brzmienie tego przepisu jest następujące:

„**Art. 2.** 1. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się do dochodów osiągniętych od dnia 1 stycznia 1947 r. oraz do nadwyżek osiągniętych w roku 1946/47 przez podatników prowadzących księgi handlowe, gdy przyjęty przez nich rok rachunkowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym, z wyjątkiem przepisu art. 1 pkt 11), który stosuje się do dochodów osięgniętych w roku podatkowym 1946.

2. Upoważnia się Ministra Skarbu do zastosowania całości lub niektórych przepisów niniejszego dekretu do dochodów osiągniętych w roku podatkowym 1946 przez przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym".

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 22 lutego 1947 r. (poz. 99)

DEKRET

z dnia 8 stycznia 1946 r.

o podatku dochodowym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Obowiązek podatkowy.

Art. 1. (1) Obowiązkowi podatkowemu podlegają osoby fizyczne, prawne oraz spadki nieobjęte.

(2) Przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe podlegają obowiązkowi podatkowemu, a mianowicie każde przedsiębiorstwo oddzielnie niezależnie od tego, czy ma odrębną osobowość prawną.

Art. 2. (1) Podatnicy poza wymienionymi w ust. (2) podlegają opodatkowaniu według przepisów działu II.

(2) Przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym podlegają opodatkowaniu według przepisów działu III.

(3) Upoważnia się Ministra Skarbu do wyłączania w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i właściwym ministrem spod działania przepisu ust. (2) i pociągania do obowiązku podatkowego według przepisów działu II całych grup bądź poszczególnych przedsiębiorstw państwowych oraz przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym.

(4) Upoważnia się Ministra Skarbu do pociągania w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i właściwym ministrem do obowiązku podatkowego według przepisów działu III przedsiębiorstw państwowych mają-

cych formę prawną spółek handlowych oraz przedsiębiorstw o kapitale mieszanym: państwowym, spółdzielczym i związków samorządu terytorialnego na wniosek organu zarządzającego tymi przedsiębiorstwami, powzięty na skutek uchwały organu stanowiącego.

Art. 3. (1) Obowiązek podatkowy jest nieograniczony lub ograniczony.

(2) Nieograniczony obowiązek podatkowy obejmuje dochód ze wszystkich źródeł (art. 8) bez względu na miejsce ich położenia.

(3) Ograniczony obowiązek podatkowy obejmuje dochód ze źródeł wymienionych w ust. (5).

(4) Nieograniczonemu obowiązkowi podlegają:

1) osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu;
2) spadki nieobjęte po osobach wymienionych w punkcie poprzednim;
3) osoby prawne, których siedziba lub zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej;
4) przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym.

(5) Ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu podlegają:

1) osoby fizyczne, nie mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, spadki nieobjęte po tych osobach fizycznych oraz osoby prawne, których ani siedziba ani zarząd nie znajdują się na obszarze Rzeczypospolitej, od dochodu, osiąganego na obszarze Rzeczypospolitej z następujących źródeł przychodów:
   a) z nieruchomości oraz z wierzytelności zabezpieczonych na nieruchomościach,
   b) z wykonywania świadczeń rzeczy lub usług, podlegających podatkowi obrotowemu,
   c) z opłat za korzystanie z patentów na wynalazki, wynalazków, specjalnych metod produkcji itp. (opłaty licencyjne);
2) osoby fizyczne przybyłe do Rzeczypospolitej na pobyt czasowy w rozmiarze i w warunkach przewidzianych w art. 14 ust. (4).

Art. 4. (1) Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z chwilą osiągnięcia przychodów ze źródeł wymienionych w art. 8 i w art. 3 ust. (5) pkt 1).

(2) Dla podatników wymienionych w art. 14 ust. (4) obowiązek podatkowy rozpoczyna się z chwilą osiągnięcia przychodów z czynności zarobkowych.

(3) Obowiązek podatkowy kończy się z upływem roku podatkowego, w ciągu którego ustał przychód ze źródeł wymienionych w art. 8 i w art. 3 ust. (5) pkt 1).

(4) W razie śmierci podatnika podatek wymierza się na imię zmarłego podatnika od dochodu uzyskanego przed śmiercią.

Art. 5. Dochód osób fizycznych i spadków nieobjętych wymienionych w art. 3 ust. (4) pkt 1) i 2) ze źródeł wyszczególnionych w art. 3 ust. (5) pkt 1), znajdujących się poza obszarem Rzeczypospolitej, wyłącza się od opodatkowania, jeżeli będzie udowodnione, że podlegają one tam podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł położonych na obszarze Rzeczypospolitej.

Zwolnienia podmiotowe.

Art. 6. Od podatku dochodowego wolne są:

1) Skarb Państwa oraz instytucje i związki samorządowe z wyjątkiem przedsiębiorstw państwowych i samorządowych oraz przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym;
2) przedsiębiorstwa państwowe i związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego, jeżeli prowadzone są wyłącznie na potrzeby administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego;
3) przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministra Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim;
4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związków samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związków samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa tę nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do bu-

dżetu jednego związku samorządu terytorialnego nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia;

5) osoby uwierzytelnione przy Rządzie Rzeczypospolitej jako przedstawiciele dyplomatyczni lub konsularni państw obcych oraz przydzieleni im urzędnicy i osoby pozostające w ich służbie, jeżeli są cudzoziemcami, a także inne osoby, którym na podstawie układów międzynarodowych lub według zasad prawa międzynarodowego służy przywilej zwolnienia od podatku dochodowego — od dochodu osiąganego ze źródeł położonych za granicą;
6) osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, wyznaniowe, opieki społecznej i dobroczynne; osoby te podlegają jednak obowiązkowi podatkowemu z tej części dochodu, którą uzyskały z przedsiębiorstw obliczonych na zysk;
7) związki zawodowe, których dochody osiągane z działalności statutowej obracane są w całości na cele przewidziane w statucie;
8) osoby, podlegające podatkowi gruntowemu, jeżeli obok gospodarstwa rolnego bądź wcale nie mają innych źródeł przychodów, wymienionych w art. 8, bądź też jeżeli dochód roczny z tych źródeł nie przekracza kwoty dochodu zwolnionej od podatku w myśl art. 14.

Dział II.

Przedmiot opodatkowania.

Art. 7. (1) Przedmiotem opodatkowania jest dochód.

(2) Dochodem jest suma nadwyżek z poszczególnych źródeł przychodów po potrąceniu niedoborów z pozostałych źródeł (art. 8) z wyjątkiem niedoborów ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych (art. 8 ust. (2) pkt 6) i po odliczeniu wydatków szczególnych (art. 12).

(3) Za dochód osób podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu (art. 3 ust. (5) pkt 1) z wierzytelności zabezpieczonych na nieruchomościach uważa się 65% przychodu z tych wierzytelności.

Art. 8. (1). Nadwyżką lub niedoborem ze źródła przychodów jest różnica między sumą przychodów z tego źródła (art. 9) a kosztami ich uzyskania (art. 10).

(2) Źródłami przychodów są:
1) gospodarstwa rolne, nie zwolnione od podatku na podstawie art. 6 pkt 8);
2) inne nieruchomości;
3) przedsiębiorstwa;
4) zajęcia zawodowe i wszelkie inne zatrudnienia o celach zarobkowych z wyjątkiem wynagrodzeń za pracę;
5) kapitały pieniężne i prawa majątkowe;
6) sprzedaż przedmiotów i praw majątkowych wymienionych w ust. (4);
7) inne źródła nie wymienione w punktach poprzedzających.

(3) Nadwyżkę z gospodarstwa rolnego ustala się w stosunku do przychodu przyjętego za podstawę przy wymiarze podatku gruntowego na podstawie normy procentowej określonej rozporządzeniem Ministra Skarbu.

(4) Źródłem przychodów w rozumieniu art. 8 ust. (2) pkt 6) jest sprzedaż:

a) nieruchomości gruntowych i budynkowych bądź ich części, z wyjątkiem gospodarstw rolnych,
b) przedsiębiorstw bądź ich części,
c) udziałów w spółkach z wyjątkiem akcyj,
d) innych przedmiotów majątkowych, jeżeli sprzedaż ma charakter transakcji spekulacyjnej,
e) praw majątkowych a w szczególności praw patentowych z wyjątkiem sprzedaży wynalazków własnych, specjalnych metod produkcji, rent wszelkiego rodzaju, prawa użytkowania i używania z wyjątkiem prawa użytkowania gospodarstw rolnych, praw autorskich i innych.

(5) Sprzedaż przedmiotów i praw majątkowych uzykanych przez podatnika w drodze spadku, zapisu, darowizny lub wyposażenia nie stanowi źródła przychodów.

(6) Nadwyżką ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych jest różnica między ceną uzyskaną ze sprzedaży tych przedmiotów i praw majątkowych a kosztem ich nabycia lub wytworzenia, zmniejszona o wartość poczynionych nakładów w czasie posiadania przedmiotów i praw majątkowych trwale zwiększających lub ulepszających ich substancję oraz o koszty sprzedaży, a zwiększona o wartość dokonanych odpisów na zużycie.

(7) Zasady szacowania różnicy cen sprzedaży i zakupu przedmiotów i praw majątkowych ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 9. (1) Przychodami są pieniądze lub wartości pieniężne rzeczywiście otrzymane z jednego ze źródeł przychodów określonych w art. 8 i w art. 3 ust. (5) pkt 1), jak również wartość użytkowa tych źródeł lub ich części, jeżeli są użytkowane przez podatnika lub członków jego rodziny w przypadku łącznego opodatkowania (art. 15).

(2) U podatników, prowadzących księgi handlowe, należy się kierować zasadami księgowości, tj. brać w rachubę również takie zaksięgowane przychody, które mają dopiero wpłynąć, oraz takie koszty, które zostały już zara-

chowane, chociaż ich jeszcze nie poniesiono, jeżeli odnoszą się do danego roku rachunkowego.

(3) Wartość pieniężną przychodów w naturze oblicza się według przeciętnych cen rynkowych z okresu opodatkowania w miejscu, w którym znajduje się źródło tych przychodów.

Art. 10. (1) Kosztami uzyskania przychodów z poszczególnego źródła są wszelkie koszty ponoszone w celu osiągnięcia, zachowania lub zabezpieczenia przychodów z wyjątkiem kosztów, wymienionych w art. 11. Są przeto również kosztami uzyskania:

1) prawidłowe coroczne odpisy na zużycie; co do terminowych praw majątkowych nabytych odpłatnie odpisy te powinny być obliczane w stosunku do wartości i czasu korzystania; wartość przedmiotów podlegających zużyciu należy przyjąć dla celów obliczenia wysokości odpisów na zużycie według norm ustalonych w tym celu przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia;
2) straty częściowe lub całkowite na przedmiotach majątkowych, które służą do osiągnięcia, zachowania lub zabezpieczenia przychodów i podlegają zużyciu; straty te są potrącalne w udowodnionej wysokości, nie pokrytej sumą ubezpieczeniową i odpisami z tytułu zużycia i tylko z przychodów tego roku, w którym strata rzeczywiście nastąpiła; potrącanie takich strat z przychodów następnych lat nie jest dopuszczalne; straty w majątku podatnika służącym do osiągnięcia, zachowania lub zabezpieczenia przychodów, lecz nie podlegającym zużyciu, np. w gotowiźnie, zapasach towarów, surowców, wyrobów gotowych itp., mogą być w całości lub części uznane za koszty uzyskania przychodów z poszczególnego źródła, jeżeli rozmiar straty istotnie osłabia zdolność gospodarczą podatnika;
3) składki na rzecz związków zawodowych lub grup gospodarczych, do których podatnik należy;
4) odsetki od długów i oparte na szczególnych tytułach prawnych renty i trwałe ciężary;
5) podatki i inne daniny publiczne wraz z dodatkami za zwłokę z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych oraz składki ubezpieczeniowe, przypadające z danego źródła przychodów.

(2) Koszty uzyskania są potrącalne tylko w tym roku podatkowym, w którym zostały poniesione. Prowadzący księgi handlowe mogą jednak jednorazowo odpisać całkowitą wartość przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu lub których koszt nabycia nie przekracza 10.000 zł. Odpisania te mogą być dokonane wyłącznie w tym roku podatkowym, w którym przedmioty zostały nabyte.

Art. 11. Nie uważa się za koszty uzyskania przychodów:

1) wydatków na nabycie, powiększenie lub ulepszenie źródła przychodów; wydatki te jednak należy uwzględnić przy ustalaniu nadwyżki ze sprzedaży przedmiotów majątkowych i to bez względu na czas ich poniesienia;
2) wydatków na umorzenie długów oraz kapitałów włożonych w źródło przychodów przez osoby z niego korzystające;
3) wydatków na prowadzenie gospodarstwa domowego podatnika i na utrzymanie członków jego rodziny, chyba że są stale zatrudnieni w gospodarstwie rolnym podatnika albo też w jego przedsiębiorstwie;
4) procentów od własnego kapitału włożonego przez podatnika w źródło przychodów;
5) kwot rozdzielonych przez osobę prawną między udziałowców i akcjonariuszów tytułem: a) udziału w zyskach lub dywidend, b) procentów i wynagrodzeń za udzielone pożyczki lub oddane do użytkowania wkłady niepieniężne, jeżeli te procenty i wynagrodzenia przekraczają normy, jakie będą w tym względzie określone w rozporządzeniu Ministra Skarbu;
6) kosztów uzyskania przychodów ze źródeł znajdujących się na obszarze Rzeczypospolitej lub za granicą, jeżeli dochody z tych źródeł w ogóle nie podlegają opodatkowaniu albo są zwolnione od podatku z mocy niniejszego dekretu lub przepisów szczególnych;
7) wydatków na podatek dochodowy, nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego, podatek od spadków i darowizn, daninę narodową na zagospodarowanie Ziem Odzyskanych i innych podatków osobistych wraz z należnościami ubocznymi i kosztami egzekucyjnymi;
8) grzywien i kar pieniężnych wraz z należnościami ubocznymi i kosztami egzekucyjnymi;
9) nadwyżek kwot pensyj i wszelkiego rodzaju wynagrodzeń osób, które biorą udział w zarządzie przedsiębiorstwa bądź należą do składu rady nadzorczej, komitetu dyskontowego i komisji rewizyjnej lub działają z ich ramienia, bądź są upoważnione do samodzielnego prowadzenia przedsiębiorstwa, jak również innych pracowników umysłowych na stanowiskach kierowniczych ponad normy, które ustali rozporządzenie Ministra Skarbu z uwzględnieniem rodzaju i rozmiaru przedsiębiorstw, wysokości kapitału i obrotu;
10) ofiar wszelkiego rodzaju;

11) funduszów rezerwowych wszelkiego rodzaju z wyjątkiem wymienionych w art. 13 pkt 9) i 10).

Art. 12. (1) Wydatkami szczególnymi są:

1) oparte na tytułach prawnych renty i trwałe ciężary, jeżeli nie są kosztami uzyskania (art. 10), z wyjątkiem świadczeń na pokrycie kosztów utrzymania wolnych od podatku w myśl art. 13 pkt 2);
2) opłaty z tytułu ubezpieczenia osobowego podatnika i będących na jego utrzymaniu małżonka i dzieci do wysokości 8.000 złotych rocznie za każdą ubezpieczoną osobę, jeżeli opłaty te zostały uiszczone polskim zakładom ubezpieczeniowym lub zagranicznym dopuszczonym do działalności na obszarze Rzeczypospolitej.

(2) Wydatków szczególnych nie odlicza się przy ustalaniu dochodu podatników, podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu (art. 3 ust. (5).

Zwolnienia przedmiotowe.

Art. 13. Wolne od podatku są:

1)) udziały w zyskach lub dywidendy (art. 11 pkt 5) lit. a), jeżeli są wypłacane przez osobę prawną, której siedziba lub zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitei;
2) przychody na pokrycie kosztów utrzymania otrzvmane od zamieszkałych na obszarze Rzeczypospolitej osób fizycznych;
3) wygrane loteryjne i losowe, z wyjątkiem wygranych uzyskanych na losy nie sprzedane przez osoby trudniące się sprzedażą losów loteryjnych;
4) zapomogi z funduszów publicznych i zrzeszeń zawodowych na popieranie nauki, kultury i sztuki;
5) stypendia dla młodzieży kształcącej się w zakładach naukowych;
6) nadzwyczajne przychody w postaci spadków, zapisów, darowizn i wyposażenia;
7) kwoty otrzymane z tytułu ubezpieczenia na życie;
8) kwoty otrzymane z tytułu spłaty wierzytelności;
9) w zakładach ubezpieczeń przelewy na rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe w zakresie potrzebnym dla świadczeń z umów ubezpieczeniowych aktualnych w dniu bilansowym;
10) u podatników, prowadzących księgi handlowe, zyski księgowe, powstające przez to, że podatnik uzyskał od wierzycieli całkowity lub częściowy opust z długów w celu uzdrowienia stosunków majątkowych, nadwyrężonych przez poniesione straty, oraz rezerwy przeznaczone na pokrycie należności, których nieściągalność została udowodniona lub uprawdopodobniona. Warunki, pod którymi wspomniane zyski i rezerwy są wolne od podatku, określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

Podstawa opodatkowania.

Art. 14. (1) Opodatkowaniu podlega dochód (art. 7) przekraczający 72.000 zł, a osiągnięty w ciągu roku podatkowego.

(2) Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy lub rachunkowy, w którym dochód został osiągnięty.

(3) Jeżeli okres rachunkowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym, opodatkowaniu podlega dochód osiągnięty w okresie rachunkowym. Okres rachunkowy powinien w zasadzie obejmować 12 miesięcy, jednak w przypadku założenia przedsiębiorstwa, zaprowadzenia ksiąg handlowych oraz gospodarczo uzasadnionego przejścia przy księgach handlowych z roku kalendarzowego na rok rachunkowy nie pokrywający się z rokiem kalendarzowym lub odwrotnie, w wyniku czego okres rachunkowy obejmuje mniej lub więcej niż 12 miesięcy, dochód osiągnięty w okresie rachunkowym podlega opodatkowaniu według tej stopy podatku ze skali art. 18, jaka przypada od dochodu osiągniętego w tym okresie rachunkowym.

(4) U osób, które przybyły do Rzeczypospolitej na pobyt czasowy, z góry określony co do czasu trwania, nie przekraczający jednak sześciu miesięcy, w celu wykonywania przedsiębiorstwa, zajęcia zawodowego lub jakiegokolwiek innego zatrudnienia zarobkowego, przyjmuje się za podstawę opodatkowania dochód osiągnięty w okresie wykonywania tych czynności i stosuje do niego stopę podatku odpowiadającą temu dochodowi, obliczonemu w stosunku rocznym. Jeżeli z góry przewiduje się pobyt dłuższy niż sześć miesięcy, osoby te podlegają nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu (art. 3 ust. (4).

Art. 15. (1) Dochody małżonków opodatkowuje się łącznie. Wymiaru podatku dokonuje się na imię obojga małżonków.

(2) Przepisu ust (1) nie stosuje się do małżonków, co do których istnieje prawomocne orzeczenie sądowe o rozłączeniu.

(3) Dochody krewnych zstępnych dolicza się do dochodu krewnego wstępnego, jeżeli mu służy prawo pobierania pożytków ze źródeł przychodów tych zstępnych.

Art. 16. (1) Dochody z udziału w spółce jawnej. wspólnej własności, wspólnym posiadaniu lub wspólnym użytkowaniu opodatkowuje się osobno dla każdego uczestnika w stosunku do jego udziału. W braku przeciwnego dowodu przyjmuje się, że udziały są równe.

(2) Dochody komandytariusza i cichego wspólnika uważa się za dochód z przedsiębiorstwa.

Art. 17. (1) Jeżeli podatnik, pozostający w bezpośrednim lub pośrednim związku gospodarczym z osobą, mającą siedzibę lub miejsce zamieszkania za granicą, tak układa bieg swych

interesów, że dzięki temu związkowi uzależniającemu go od tej drugiej osoby lub będącemu szczególnie korzystnym dla osoby, mającej siedzibę lub miejsce zamieszkania za granicą, wcale nie wykazuje dochodu albo też wykazuje dochód mniejszy od tego, jakiego by należało oczekiwać, gdyby wspomniany związek nie istniał, wówczas dochód danego podatnika należy ustalić bez uwzględnienia obciążeń szczególnych, wynikających z powyższego związku.

(2) Jeżeli przewidziane w ust. (1) ustalenie kwoty dochodu na podstawie ksiąg handlowych natrafia na trudności, wówczas dochód będzie ustalony na podstawie innych dowodów.

(3) Przepisy dwu ustępów poprzedzających należy odpowiednio stosować również i wówczas, gdy podatnik wykorzystując swój związek gospodarczy z osobą, której przysługują szczególne ulgi w podatku dochodowym albo też, dokonując transakcji z innym podatnikiem na warunkach rażąco korzystniejszych i odbiegających od stosowanych ogólnie norm w czasie i miejscu dokonywania transakcji, przerzuca całość lub część swego dochodu bądź na osobę korzystającą z ulg, bądź na innego podatnika i wskutek tego nie wykazuje dochodu w takiej wysokości, jakiej należałoby oczekiwać, gdyby wspomniany związek nie istniał lub gdyby wspomniana transakcja nie została zawarta.

Wysokość podatku.

Art. 18. (1) Podatek wymierza się według następującej skali:

Stopień dochodu	Kwota dochodu złotych		Stopa podatku %
	ponad	do	
1	72 000	80 000	2
2	80.000	90.000	2,5
3	90 000	100.000	3
4	100 000	110 000	3,5
5	110.000	120 000	4
6	120 000	130 000	4,5
7	130 000	140 000	5
8	140 000	150.000	6
9	150 000	170 000	7
10	170 000	190 000	8
11	190 000	210 000	9
12	210.000	230 000	10
13	230 000	250 000	11
14	250 000	300 000	13
15	300.000	350 000	15
16	350 000	400 000	17
17	400 000	450.000	19
18	450 000	500 000	21
19	500 000	600 000	23
20	600.000	700.000	25
21	700 000	800 000	27
22	800 000	900 000	29
23	900 000	1 000.000	31
24	1 000 000	1 200 000	33
25	1.200 000	1.400 000	35
26	1.400 000	1 600 000	37
27	1.600 000	1 800.000	39
28	1 800 000	2 400 000	41
29	2 400 000	3 000.000	43
30	3.000 000	3 600.000	45
31	3.600.000	4 200.000	47
32	4 200.000	—	50

(2) Dla ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku dochód zaokrągla się do pełnych dziesiątków złotych w dół, podatek zaś do pełnych złotych w dół.

(3) Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało mniej niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

(4) Jeżeli po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostaje z dochodu ustalonego do wymiaru podatku mniej niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku, należy podatek wymierzyć tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad kwotę najwyższego dochodu wolnego od podatku.

Art. 19. (1) Podatek o 25% niższy od podatku przypadającego według skali z art. 18 ust. (1), jednak nie przekraczający 33 1/3% dochodu opłacają:

1) spółdzielnie należące do związku rewizyjnego, z wyjątkiem spółdzielni kredytowych, poza wymienionymi w pkt 2);
2) spółdzielnie kredytowe w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321) należące do związku rewizyjnego spółdzielni i odpowiadające następującym warunkom:
   a) za podstawowy przedmiot przedsiębiorstwa mają udzielanie pożyczek i przyjmowanie wkładów,
   b) udzielają pożyczek wyłącznie członkom do wysokości ustalonej przez Ministra Skarbu,
   c) odbiór wpłat na rachunek członków i osób trzecich ograniczają do inkasa weksli i dokumentów,
   d) czynności bankowe ograniczają do zakresu przewidzianego w art. 91 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321); warunkowi temu nie uchybia prowadzenie — za osobnym zezwoleniem Ministra Skarbu — kupna i sprzedaży walut obcych,

e) osiągają z tytułu pobieranych procentów od pożyczek i od sum, lokowanych w związkowej centrali finansowej, przychód stanowiący co najmniej $^{2}/_{3}$ ogólnego przychodu, uzyskanego w roku obrachunkowym;

3) komunalne kasy oszczędności działające na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860), które udzielają pożyczek do wysokości ustalonej przez Ministra Skarbu, przy zachowaniu warunków przewidzianych w pkt 2) lit. a) i e);

4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem związków samorządu terytorialnego.

(2) Ulga, o której mowa w ust. (1), nie przysługuje spółdzielniom wymienionym w pkt 1) i 2) tego ustępu, co do których związek rewizyjny lub Państwowa Rada Spółdzielcza stwierdziła, że działalność spółdzielni jest niezgodna z zasadami ruchu spółdzielczego; ulga ta nie przysługuje, poczynając od dnia, od którego według orzeczenia związku rewizyjnego lub Państwowej Rady Spółdzielczej działalność spółdzielni nie była zgodna z zasadami ruchu spółdzielczego.

Art. 20. Minister Skarbu może na poszczególne lata podatkowe obniżać w drodze rozporządzeń stopę podatku ustaloną w art. 18 oraz podwyższać kwotę dochodu wolnego od opodatkowania.

Art. 21. (1) Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej niż czworo dzieci, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wtenczas, jeżeli podatnik ma więcej niż 6-cioro dzieci na utrzymaniu.

(2) Zniżka, o której mowa w ust. (1), odnosi się tylko do tych podatników, których dochód nie przekracza 240.000 zł rocznie z wyłączeniem podatników podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu.

(3) Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów do lat 18, jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń.

(4) Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze do ukończenia przez nie 24 lat życia, jeżeli pobierają one naukę lub odbywają praktykę zawodową i jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń.

(5) Jeżeli podatnikiem jest kobieta, ulga, o której mowa w ustępach poprzedzających, następuje: w rozmiarze 25%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż jedno dziecko, w rozmiarze 50%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż troje dzieci. Całkowite zwolnienie następuje, gdy ma na utrzymaniu więcej niż czworo dzieci.

Art. 22. (1) Podatek obliczony według skali z art. 18 ust. (1) podwyższa się:

1) o 20% dla podatników w wieku ponad 21 lat, nieżonatych lub niezamężnych, nie mających na utrzymaniu dzieci i osiągających dochód ponad 120.000 zł rocznie;

2) o 10% dla podatników żonatych lub zamężnych od lat przeszło dwóch, lecz nie mających na utrzymaniu dzieci, jeżeli podatnicy ci osiągają dochód ponad 160.000 zł rocznie.

(2) Przepisu ust. (1) nie stosuje się, gdy osoby wymienione w tym ustępie miały na utrzymaniu dzieci co najmniej przez okres 10 lat.

Art. 23. Nadzwyczajne okoliczności osłabiające zdolność płatniczą podatnika np. długotrwała choroba, nieszczęśliwy wypadek, śmierć pozostającego na utrzymaniu podatnika członka rodziny, koszty związane z urodzeniem dziecka itp. mogą być podstawą do zmniejszenia podatku i zaliczek na podatek. Władza skarbowa (wymiarowa lub odwoławcza) na wniosek podatnika może w tym przypadku odliczyć z dochodu kwotę faktycznie z tego tytułu poniesionych wydatków, jeżeli uzna, że podatnik tej ulgi potrzebuje.

Płatność podatku.

Art. 24. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia w drodze rozporządzeń obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy oraz przedpłat na poczet tych zaliczek dla wszystkich lub niektórych grup podatników. Rozporządzenia te określą sposób obliczania zaliczek i terminy ich płatności oraz podstawę ustalania wysokości przedpłat na zaliczki, termin i tryb ich uiszczania.

(2) Podatnicy, którzy w terminie składania zeznań podatkowych o dochodzie zeznania te złożyli, powinni w tymże terminie uiścić dalszą zaliczkę na podatek w wysokości różnicy pomiędzy kwotą podatku przypadającego od zeznanego dochodu, a sumą zaliczek należnych w myśl ust. (1); podatnicy, którzy jednak mimo ciążącego na nich obowiązku zeznań podatkowych nie złożyli, obowiązani są uiścić w tym terminie kwotę równającą się podatkowi, wymierzonemu za poprzedni rok podatkowy, również po potrąceniu zaliczek należnych w myśl ust. (1).

(3) Różnica pomiędzy kwotą podatku ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy, a kwotą przypadającą w myśl ust. (2) płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji.

Art. 25. Upoważnia się Ministra Skarbu do zarządzenia poboru podatku dochodowego od niektórych grup podatników w formie ryczałtu bez ustalania kwoty dochodu w każdym poszczególnym przypadku. Rozporządzenie Mi-

nistra Skarbu ustali sposób zryczałtowania podatku oraz terminy płatności.

Dział III

Art. 26. (1) Przedsiębiorstwa państwowe opłacają podatek w wysokości określonej dekretem z dnia 4 czerwca 1946 r. o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 216).

(2) Podatek nie może być w każdym razie niższy niż:

a) 10% przy dochodzie rocznym, przekraczającym 230.000 zł,

b) 2% — 10% przy dochodzie rocznym nie przekraczającym 230.000 zł, a to według skali art. 18 ust. (1).

(3) Do przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym mają odpowiednie zastosowanie przepisy dekretu z dnia 4 czerwca 1946 r. o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 216).

(4) Do przedsiębiorstw państwowych mających formę prawną spółek handlowych oraz przedsiębiorstw o kapitale mieszanym: państwowym, spółdzielczym i związków samorządu terytorialnego, pociągniętych do obowiązku podatkowego według przepisów Działu III na podstawie upoważnienia z art. 2 ust. (4) mają odpowiednie zastosowanie przepisy dekretu z dnia 4 czerwca 1946 r. o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 216).

Art. 27. Podatnicy, wymienieni w art. 26, obowiązani są do dnia 15 każdego miesiąca do uiszczania zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy w wysokości ustalonej przez Ministra Skarbu.

Art. 28. (1) Podatek dochodowy według przepisów działu niniejszego płatny jest w terminie wyznaczonym do składania zeznań.

(2) Różnica pomiędzy kwotą podatku ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy, a kwotą przypadającą do zapłaty według zeznania, po potrąceniu uiszczonych zaliczek miesięcznych (art. 27), płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji.

Dział IV.

Art. 29. (1) Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc wszelkie przepisy w przedmiotach nim unormowanych, w szczególności:

1) przepisy art. 1—19, 21—40 i 46—48 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) wraz z późniejszymi zmianami;

2) dekret z dnia 14 stycznia 1945 r. o poborze 50% dodatku wojennego do państwowego podatku dochodowego (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 8);

3) przepisy ustaw szczególnych w częściach dotyczących podmiotowych zwolnień od podatku.

(2) Przepisy wymienione w ust. (1) stosuje się jednak do podatku dochodowego, przypadającego za czas do dnia 31 grudnia 1945 r.

Art. 30. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 31 Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 marca 1947 r. Nr 25, poz. 99).

84.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 lutego 1947 r. L. D. V./835/1/47 (Nr 48)

w sprawie terminów ukończenia ustalania zobowiązań podatkowych.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych
i Urzędów Rewizyjnych.

Na podstawie art. 128 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) Ministerstwo Skarbu ustanawia następujące terminy ukończenia ustalania zobowiązań podatkowych (wymiarów):

1) w podatku obrotowym i dochodowym dla podatników podlegających kompetencji zarówno urzędów skarbowych jak

i rewizyjnych do dnia 31 grudnia roku następnego po roku podatkowym;

2) w podatku od wynagrodzeń dla podatników, którzy otrzymują wynagrodzenia od różnych pracodawców, do dnia 31 października roku, w którym powstał obowiązek podatkowy.

za Ministra Skarbu:
T. Dietrich
Podsekretarz Stanu

85.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 marca 1947 r. L. D. V. 1250/1/47 (Nr 56)

w sprawie dołączenia ksiąg podatkowych do zeznań do wymiaru podatku obrotowego.

Do
Izb Skarbowych, Urzędów Rewizyjnych
i Urzędów Skarbowych.

Na zapytanie jednej z izb skarbowych w sprawie praktycznego znaczenia przepisu art. 62 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174), nakazującego podatnikom prowadzącym księgi podatkowe dołączać je do zeznań podatkowych do wymiaru podatku obrotowego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że celem tego przepisu m. i. jest:

1) zabezpieczenie ksiąg podatkowych, prowadzonych przeważnie przez drobne przedsiębiorstwa, których właściciele nie są wdrożeni albo nie mają odpowiednich warunków do należytego przechowywania przez dłuższy okres czasu dokumentów o względnie dużej objętości a w razie likwidacji takich przedsiębiorstw, zdarzającej się w dość częstych przypadkach, nie gwarantują w ogóle żadnej pewności otoczenia tych dokumentów właściwą pieczą przez okres kilku lat,

2) umożliwienie władzom podatkowym bezpośredniego wglądu do tych ksiąg każdego czasu, nawet po dokonaniu wymiaru podatku, celem np. sprawdzenia i porównania otrzymanych później informacji oraz udaremnienie podatnikom prowadzącym pozornie tylko rzetelne księgi podatkowe usunięcia tych ksiąg w przypadkach, gdy po przeprowadzonym badaniu wyjdą na jaw okoliczności, mogące spowodować odebranie tym księgom mocy dowodowej z wszelkimi wynikającymi z tego faktu konsekwencjami.

Powyższe wyjaśnienia mają odpowiednie zastosowanie także do podatników wykonujących zajęcia zawodowe.

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że omawiany przepis postępowania podatkowego, nakazujący składanie władzy podatkowej oryginalnych ksiąg podatkowych łącznie z zeznaniami podatkowymi, już sam przez się oddziaływa dodatnio na moralność podatkową podatników, do których przepis ten odnosi się; podatnicy ci bowiem nie mogą nie liczyć się z faktem, że na skutek wspomnianej normy prawnej władza podatkowa będzie stale w posiadaniu dowodu, zaopatrzonego w podpis podatnika, zawierającego kolejno wszystkie składniki całorocznego ich zakupu względnie przychodów za świadczone usługi; stałe posiadanie takiego dowodu znakomicie ułatwi władzy podatkowej jego skontrolowanie zarówno co do prawdziwości zawartych w księdze podatkowej poszczególnych zapisów, jak i co do stwierdzenia, że w księdze tej podatnik nie pominął żadnej transakcji, zwłaszcza że władzy podatkowej służy prawo wznawiania postępowania podatkowego w kierunku podwyższania ustalonej pierwotnie kwoty podatku **przez okres lat 6-ciu,** licząc od końca roku, w którym podatnik dokonał zakupu towaru, albo osiągnął przychód za świadczone usługi, jeżeli w księdze podatkowej wykazał on daną pozycję w kwocie niższej od rzeczywistej, bądź gdy pominął ją całkowicie.

Praktyczne skutki opisanego stanu prawnego ilustruje następujący przykład: podatnik zadeklarował w rocznym zeznaniu podatkowym o obrocie sumę 1.200.000 zł; władza w drugim roku po złożeniu tego zeznania stwierdziła, iż podatnik ten określonego dnia od określonej osoby zakupił towar (otrzymał honorarium) w kwocie 20.000 zł. Stwierdzenie tego faktu pod rządem poprzednio obowiązujących przepisów nie miało dla władzy podatkowej praktycznego znaczenia, gdyż ujawniony w czasie późniejszym przez władzę pojedyńczy fakt zawarcia przez tegoż podatnika pewnej transakcji lub otrzymania pewnego honorarium był w cyfrach absolutnych zawsze niższy od zeznanej przez niego szacunkowo ogólnej rocz-

nej sumy obrotu, innymi zaś dowodami pochodzącymi od tego podatnika władza podatkowa z reguły nie rozporządzała. Gdyby więc przyjąć, że ujawniony fakt transakcji nie był objęty wspomnianym zeznaniem podatkowym, to władza podatkowa — mimo ujawnienia tego faktu — była w ówczesnym stanie prawnym całkowicie bezradna. Pod rządem obecnych przepisów prawnych, ujawnienie omawianego faktu czyni wykonanie ciążącego na władzy podatkowej obowiązku sprawdzenia rzetelności złożonego zeznania zupełnie łatwym, a to wobec tego, że w posiadaniu władzy podatkowej jest księga podatkowa podatnika, zawierająca poszczególne elementy jego działalności gospodarczej w danym roku.

Z naprowadzonych wyżej przesłanek wynika, iż materiały faktyczne albo dowodowe, jakimi obecnie rozporządza władza podatkowa w zakresie sprawdzania deklarowanych przez podatników kwot obrotu i dochodu pod względem ich zgodności z prawdą, są oparte na słusznych podstawach oraz mają o wiele szerszy zakres w porównaniu z materiałami, którymi władza ta dysponowała pod rządem uchylonej ordynacji podatkowej, zwłaszcza jeżeli wziąć pod uwagę, że podatnicy obowiązani w myśl obecnych przepisów prawnych do prowadzenia ksiąg podatkowych nie mieli dotychczas z reguły obowiązku prowadzenia jakiejkolwiek rachunkowości.

Dyrektor Departamentu:
S. Kołakowski

86.

REGULAMIN SŁUŻBOWY

z dnia 15 lutego 1947 r. L. D. I. 8372/1/46

dla pracowników, pełniących funkcje woźnych w Ministerstwie Skarbu.

Na podstawie postanowień art. 96 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) wprowadzam następujący regulamin służbowy dla pracowników, pełniących funkcje woźnych w Ministerstwie Skarbu, zwanych w dalszym ciągu niniejszego regulaminu pracownikami.

§ 1.

Pracownicy Ministerstwa Skarbu, pełniący funkcje woźnych, obowiązani są do ścisłego przestrzegania postanowień art. 25 ustęp 2, 5 i 6, art. 27—29, art. 32, art. 95—103 ustawy o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. z r. 1922, Nr 21, poz. 164) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 737) oraz postanowień, zawartych w niniejszym regulaminie.

Ponadto wszyscy pracownicy winni czynności swoje spełniać sumiennie i uczciwie, przestrzegać dyscypliny w stosunku do przełożonych, być uprzejmymi w stosunku do interesantów, dbać o swój wygląd zewnętrzny, trzeźwość i punktualność, a przede wszystkim otoczyć specjalną opieką mienie państwowe, które ich pieczy zostało powierzone.

Wszystkich pracowników pełniących funkcje woźnych, obowiązuje tajemnica służbowa tak co do spraw załatwianych przez Ministerstwo Skarbu jak i spraw interesantów. Nie wolno im dowiadywać się potajemnie o sprawach służbowych lub umożliwiać to osobom trzecim, a także nie wolno żądać, albo wywoływać ofiarowywanie jakichkolwiek korzyści lub darów za spełnianie czynności służbowych.

§ 2.

Ze względu na różnorodność wykonywanych czynności służbowych pracownicy, pełniący funkcje woźnych, dzielą się na następujące kategorie:

a) pracowników, pełniących funkcje starszych woźnych,
b) pracowników, zatrudnionych przy Ministrze, Podsekretarzach Stanu i Dyrektorach Departamentów, Biur oraz w Kancelarii Głównej,
c) pracowników, zatrudnionych w poszczególnych Departamentach względnie na korytarzach,
d) pracowników, pełniących dyżury nocne,
e) pracowników, zatrudnionych przy pracach porządkowych.

Pracownicy, wyszczególnieni pod a) i b), nie mogą być użyci do innej pracy bez porozumienia się z przełożonymi, do których zostali przydzieleni, natomiast pracownicy, wyszczególnieni pod c), d) i e), mogą być — w razie koniecznej potrzeby — użyci do innych czynności na polecenie Intendenta gmachu Ministerstwa Skarbu, nawet w godzinach pozaurzędowych, za specjalnym wynagrodzeniem ustalonym przepisami ogólnymi.

§ 3.

Czas pracy trwa od godz. 7.30 do godz. 15.30 dla pracowników, wyszczególnionych pod a), b), c) i e) w § 2 niniejszej instrukcji, natomiast pracownicy, wyszczególnieni pod d), pełnią służbę w czasie ustalonym w planie dyżurów przez Intendenta gmachu.

Pracownicy, pełniący dyżury świąteczne, winni być w następnym dniu zwolnieni od pracy, względnie w razie niemożności zwolnienia w następnym dniu winni uzyskać zwolnienie od pracy w jednym z najbliższych powszednich dni w tygodniu.

§ 4.

Pracownicy, wyszczególnieni pod b), c), d) § 2, obowiązani są bez przerwy czuwać — do czasu przekazania służby następnemu pracownikowi — nad mieniem państwowym, żeby nie zostało rozgrabione lub zniszczone przez osoby niepowołane, po zakończeniu zaś godzin urzędowych zbadać, czy w koszach na papier lub innych zakątkach poszczególnych pomieszczeń, nie został zaprószony ogień, czy są wszystkie okna pozamykane i niema wybitych szyb, czy są światła pogaszone, czy niema poodkręcanych kurków wodociągowych w ubikacjach ubocznych, czy nie pozostały zapomniane przez pracowników osobiste przedmioty, które należy zabezpieczyć do dnia następnego.

§ 5.

Pracowników do pełnienia funkcji starszego woźnego wyznacza Naczelnik Wydziału Gospodarczego na wniosek Intendenta gmachu. Funkcja starszego woźnego może być powierzona pracownikom wymienionych w § 2 (punkt c) niniejszej instrukcji.

Pracownicy, pełniący funkcje starszych woźnych w powierzonej ich pieczy części gmachu, są odpowiedzialni:

1) za całość sprzętu biurowego, znajdującego się w biurach i korytarzach,
2) za przenoszenie sprzętu biurowego z jednego pomieszczenia do innego na stałe bez wiedzy i zezwolenia Intendenta gmachu,
3) za wzorową czystość w biurach, korytarzach i ubikacjach ubocznych,

Do ich obowiązków należy zbadanie każdego dnia, czy w powierzonej im części gmachu nie ma braków, uszkodzeń kanalizacyjnych, elektrotechnicznych, telefonicznych lub sprzętu biurowego, względnie czy nie zaszła kradzież lub rabunek. O wszelkich spostrzeżeniach winni natychmiast zgłaszać Intendentowi gmachu.

§ 6.

Do obowiązków pacowników, wyszczególnionych w punkcie b) i c) § 2 niniejszej instrukcji należy:

a) przejęcie służby od pracownika, pełniącego służbę nocną;
b) podjęcie kluczy od drzwi pokoi, będących pod opieką danego pracownika;
c) sprawdzenie całości i ilości sprzętu biurowego w pokojach i pomieszczeniach ubocznych;
d) dopilnowanie wietrzenia pokoi oraz należytego ich stanu porządkowego, ścieranie kurzu z wnętrza szaf oraz z akt urzędowych;
e) zwracanie uwagi na ogólne bezpieczeństwo lokalu biurowego oraz mienia państwowego, nie pozwalając osobom obcym na zbędne przebywanie w korytarzach;
f) wykonywanie zleceń wchodzących w zakres czynności służbowych;
g) zamykanie pokoi i umieszczanie kluczy na właściwym miejscu w tablicy kluczy;
h) zawiadomienie Intendenta gmachu o wszelkich zauważonych brakach, niewłaściwościach i niedokładnościach w lokalu biurowym;
i) dopilnowanie, żeby w każdym pokoju biurowym był atrament w kałamarzach oraz zaopatrywanie w przybory pisarskie w porozumieniu z kancelarią Departamentu;
j) informowanie interesantów oraz zgłaszanie i kierowanie do poszczególnych osób, upoważnionych do przyjmowania i załatwiania;
k) wykonywanie innych czynności, które zleci Intendent gmachu.

Pracownikom, pełniącym służbę na korytarzach, nie wolno opuścić stanowiska do czasu zgłoszenia się dyżurnego nocnego. O spóźnieniu należy zanotować w księdze dyżurów.

§ 7.

Do obowiązków pracowników, pełniących dyżury nocne, należy:

a) zgłoszenie się na służbę co najmniej na 10 minut przed objęciem służby;
b) sprawdzenie czy wszystkie klucze od pokoi, będących pod ich opieką, są umieszczone na właściwym miejscu w tablicy kluczy a w razie braku — odnotowanie o tym w księdze dyżurów;
c) przeprowadzenie kontroli osób przebywających w biurze poza godzinami urzędowymi;
d) stałe przebywanie na wyznaczonym posterunku;

e) zwracanie uwagi na bezpieczeństwo lokalu biurowego oraz mienia państwowego;
f) sprawdzenie, przed nastaniem zmroku, czy wszystkie okna i drzwi pokoi są pozamykane, światła pogaszone, krany wodne zamknięte;
g) zawiadamianie Intendenta gmachu o wszelkich zauważonych brakach i niedokładnościach w lokalach biurowych i pomieszczeniach ubocznych.

Celem uniemożliwienia wstępu osobom nieupoważnionym do gmachu Ministerstwa w godzinach pozaurzędowych, jeden z dyżurujących pełni swe czynności na korytarzu przy wejściu frontowym do gmachu.

Pracownikowi pełniącemu dyżur przy wejściu głównym do gmachu nie wolno po godzinach urzędowych wpuszczać do biur osób mu nie znanych, bez uprzedniego wylegitymowania. O ile na podstawie legitymacji stwierdzi, że wylegitymowany jest pracownikiem Ministerstwa Skarbu, dyżurny obowiązany jest przedłożyć książkę obecności, celem wypełnienia wszystkich rubryk, po czym może wydać klucz od pokoju, w którym wylegitymowany pracuje.

Prawo wstępu do gmachu poza godzinami urzędowymi mają pracownicy Ministerstwa, pod warunkiem okazania legitymacji służbowej i wpisania się do specjalnej książki kontrolnej, znajdującej się u dyżurnego z podaniem czasu przybycia i opuszczenia gmchu.

Wpisywanie do książki obecności po godzinach urzędowych obowiązuje wszystkich pracowników Ministerstwa Skarbu z wyjątkiem Ministra, Podsekretarzy Stanu oraz Dyrektorów Departamentów i Biur.

Pracownicy, nie posiadający legitymacji służbowych, nie mogą być wpuszczani do gmachu Ministerstwa poza godzinami urzędowymi.

Klucze do pokoi biurowych mogą być wydawane po godzinach urzędowych tylko pracownikom zatrudnionym w danych pokojach. Wydawanie kluczy do innych pokoi biurowych jest niedopuszczalne.

Pracownik opuszczający gmach Ministerstwa winien zwrócić dyżurnemu klucze od pokoju, do którego przybył.

Członkom rodzin pracowników, zamieszkałych w gmachu Ministerstwa, nie wolno wchodzić do pomieszczeń urzędowych.

Dla załatwienia pilnych spraw pracownicy Ministerstwa mogą być wpuszczani do gmachu w dni powszednie poza godzinami urzędowymi w godzinach od 15 do 21, w dni świąteczne od godziny 7 rano do godziny 21.

Czas przebywania pracowników, biorących oficjalny udział w konferencjach i zebraniach, jest nieograniczony.

Osoby korzystające z pokoi gościnnych w gmachu Ministerstwa winny wykazać się pisemnym zezwoleniem Intendentury na zajęcie pokoju.

Osoba uprawniona do zajęcia pokoju gościnnego winna wpisać się do książki kontrolnej i z chwilą opuszczenia go zwrócić klucz od pokoju gościnnego Intendentowi względnie dyżurnemu.

Osoby, wynoszące z gmachu Ministerstwa paczki i inne przedmioty, winny posiadać na to odpowiednie zezwolenie Intendentury. Dotyczy to pracowników biurowych, jak i osób obcych.

Po zakończeniu pracy w godzinach pozaurzędowych klucze mają być zwrócone i umieszczone na tablicy. O zwrocie należy zanotować w książce obecności z zaznaczeniem godziny zwrotu.

§ 8.

Dyżurny ma prawo zezwolić — po uprzednim wylegitymowaniu — na przebywanie w gmachu pracownikom, którzy służbowo przyjechali w nocy z Izb Skarbowych lub Dyrekcji Ceł, oraz może zezwolić na zajęcie łóżka w pokoju gościnnym, o czym winien rano zameldować Intendentowi gmachu.

Rozpoczęcie dyżuru i zakończenie wpisać należy do księgi dyżurów.

Pracownicy pełniący dyżury nocne w razie powstania pożaru obowiązani są przede wszystkim natychmiast zaalarmować straż pożarną, znajdującą się w gmachu, a następnie o ile to jest jeszcze możliwe pootwierać pokoje, w których powstał pożar i sąsiednie, celem ratowania mienia państwowego. Dyżurni w innych blokach winni również mieć w pogotowiu klucze od biur, a w najbliższym sąsiedztwie od źródła pożaru obowiązani są pokoje pootwierać. Dyżurnym nie wolno oddalać się z miejsca służby tak długo, dopóki ich życiu nie zagraża niebezpieczeństwo.

Dyżurnym nocnym nie wolno odejść z posterunku do czasu zgłoszenia się do służby pracowników dziennych, którym należy przekazać służbę, oraz zgłosić o zauważonych brakach celem zgłoszenia starszemu woźnemu względnie Intendentowi gmachu.

W wypadku zakłócenia spokoju przez osoby obce należy wezwać pomocy z Ochrony Rządu.

Zmiany w dyżurach są dopuszczalne za zgodą Intendenta gmachu.

Dyżurnym w czasie służby nie wolno spać.

§ 9.

Pracownicy wymienieni w punkcie e) § 2 niniejszej instrukcji wykonują wszystkie czynności zlecone przez kierownika referatu gospodarczego lub Intendenta gmachu pod nadzorem

wyznaczonego każdorazowo starszego pracownika.

Praca wyżej wymienionych pracowników trwa 8 godzin dziennie. Czas pracy może być wyznaczony przez kierownika referatu gospodarczego lub Intendenta gmachu w przeddzień na dzień następny nawet w innym czasie aniżeli praca biurowa w zależności od potrzeb gospodarczo-administracyjnych.

§ 10.

O ile służba pracowników wymienionych w § 7 niniejszego regulaminu będzie zaopatrzona w broń palną, posługiwanie się bronią w razie zachodzących okoliczności, sposób konserwacji i zabezpieczenia przed kradzieżą, określi osobna instrukcja.

§ 11.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 marca 1947 r.

Dyrektor Departamentu:

H. Birencwajg.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu niniejszym unieważnia blok pokwitowań kasowych Seria A od Nr. 212681 a do Nr. 212700 c Urzędu Skarbowego w Kłodzku, w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej we Wrocławiu.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu znaczków legitymacyjnych.

Ministerstwo Skarbu powiadamia, że wykonane przez Mennicę Państwową znaczki legitymacyjne dla Ochrony Skarbowej za Nr Nr 998 i 1290 zostały unieważnione.

KOMUNIKAT

o zaginięciu znaczka legitymacyjnego.

Ministerstwo Skarbu powiadamia, że w okręgu Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Łodzi zaginął znaczek legitymacyjny z napisem: „Ochrona Skarbowa Nr 372".

Zagubiony znaczek legitymacyjny unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zagubieniu kwitariusza kasowego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Krakowie, poborca Urzędu Skarbowego w Chrzanowie zagubił kwitariusz Serii A zawierający niewykorzystane pokwitowania od Nr 182281a do Nr 182300c.

Zagubiony kwitariusz unieważnia się.

KOMUNIKAT

o kradzieży 2 kwitariuszów poborców.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Lublinie, poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Krasnymstawie zostały skradzione dwa kwitariusze poborców od Nr 138601 do Nr 138700 oraz od Nr 138701 do Nr 138800.

Skradzione kwitariusze unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zaginięciu znaczka legitymacyjnego.

Ministerstwo Skarbu powiadamia, że w okręgu Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Szczecinie zaginął znaczek legitymacyjny z napisem „Ochrona Skarbowa Nr 547".

Zagubiony znaczek legitymacyjny unieważnia się.

OGŁOSZENIE

„Walne Zgromadzenie członków Banku Ludowego, spółdz, kred. z odp. nieogr. w Tucholi odbędzie się w sobotę dnia 12. kwietnia 1947 r. o godz. 10-tej w Browarze z następującym porządkiem obrad: 1) Zagajenie zebrania, 2) Odczytanie protokółu, 3) Sprawozdanie Zarządu i Rady Nadzorczej, 4) Udzielenie pokwitowania, 5) Podział nadwyżki, 6) Plan pracy i budżet na r. 1947, 7) Zmiana wzgl. uzupełnienie nast. §§ statutu: 10 — 12 — 21 — 25 — 35 — 36 — 39 — 41 — 50 — 51 — 52, 8) Uchwała po myśli art. 43 statutu, 9) Wybór członków Rady Nadzorczej, 10) Uchwalenie wynagrodzenia za posiedzenie dla członków Rady Nadzorczej, 11) Wolne wnioski".

Cena numeru niniejszego zł. 100.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; półroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesięczna zł 100.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 40.

Drukarnia Państwowa w Warszawie, Tamka 3. Zam. 2005